

ĐỨC CHÚA TRỜI QUYỀN NĂNG HIỆN RA TRƯỚC MẮT CHÚNG TA

Có vài lời Kinh Thánh được chép xuống, mà tôi muốn nói với anh em từ đó, và tôi tin rằng Đức Chúa Trời sẽ ban phước cho những nỗ lực yếu đuối của chúng ta.

2 Bây giờ, nhiều người đã tự hỏi tại sao chúng ta quá lập dị và quá ồn ào. Anh em biết đấy, đây hầu như là một kiểu khác của—của một hội đồng hơn là những gì mà dân sự trước đây thường—thường thấy. Và, thông thường, mọi thứ là kiểu của một hình thức không có gì mới mẻ. Nhưng khi chúng ta đến với những hội đồng này, mà là đặc ân của tôi bây giờ đã được nhiều năm kể từ khi chúng bắt đầu được khởi sự, và chúng ta hầu như không biết mình sẽ làm gì. Chúng ta cứ đến và tự đầu phục. Đó là điều duy nhất mà chúng ta biết để làm. Và Đức Chúa Trời làm phần còn lại của nó. Vì thế điều đó làm cho chúng ta là những con người hành động rất khác biệt.

3 Ngày nọ, người nào đó đã nói, “Anh biết, những người các anh thực sự là người lập dị.”

Tôi nói, “Ồ, tôi—tôi cho rằng chúng tôi là thế.”

4 Và tôi nhớ về một trong những hội đồng. Anh Troy nói với tôi lần nọ về người Đức trẻ mà đã nói rằng anh ta đã nhận phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh. Và ngày hôm sau, trong tiệm nơi anh đang làm việc, anh giơ tay mình lên và ngợi khen Chúa, và nói tiếng lạ và cử hành động kỳ quặc, kinh khủng. Và cuối cùng, ông chủ đi qua và nói, “Heini, anh có chuyện gì vậy?”

5 Anh ta nói, “Ồ, tôi đã được cứu.” Anh nói, “Lòng tôi ngập tràn niềm vui.”

6 Ông ấy nói, “Ồ, anh chắc đã ở dưới với đám người dở hơi dưới đó.”

7 Anh ta nói, “Vâng. Vinh hiển thay Đức Chúa Trời!” Nói, “Cảm ơn Chúa về những người dở hơi đó.” Ông ấy nói—ông ấy nói,

“Anh lái xe ô-tô, đi xuống đường.” Nói, “Anh đưa tất cả những người dở hơi đó đi khỏi, các anh chẳng có gì ngoài một đồng ‘rác.’” Và điều đó chỉ...Nó gần như đúng, anh em biết đấy.

⁸ Một ngày kia, ở California, tôi đang đi xuống đường phố ở Los Angeles, và tôi nhìn thấy một người có in dòng chữ ở trên ngực mình, và ở đây. Và anh ấy nói, “Tôi là người đại cho Đấng Christ.” Và mọi người nhìn vào anh. Và tôi để ý họ quay lại và nhìn, sau khi anh ấy đi qua. Và tôi nghĩ tôi sẽ đi theo những người còn lại của họ. Và ở trên...lưng anh ấy, anh ấy nói, “Bạn là người ngu đại cho ai?” Đúng. Tôi cho rằng tất cả chúng ta là loại người kỳ cục, với nhau, anh em biết đấy.

⁹ Nhưng, anh em biết, thế giới đang lún sâu theo con đường mòn như thế, đến nỗi điều gì đó khác làm cho nó quá kỳ quặc, đến nỗi mọi người nghĩ rằng nó là điều gì đó sai trái. Và Đức Chúa Trời thường phải làm điều gì đó rất khác thường để đưa mọi người trở lại với Kinh Thánh lần nữa.

¹⁰ Tôi có thể tưởng tượng rằng Nô-ê là một—một loại người gàn dở, với thời đại khoa học mà ông đã sống trong, bởi vì họ có thể chứng minh không có nước trên bầu trời. Nhưng Đức Chúa Trời phán sẽ có một ít ở đó. Vì thế, Nô-ê, giảng đạo và tin điều đó, ông trở nên một người gàn dở.

¹¹ Và tôi có thể tưởng tượng rằng khi Mô-i-se đi xuống Ê-díp-tô, ông là một—một loại người gàn dở, với Pha-ra-ôn. Nhưng nên nhớ, Pha-ra-ôn cũng là, người gàn dở, với ông. Vì thế họ...Chúng ta nhận biết điều đó.

¹² Thậm chí Chúa Jêsus bị xem như là người dị giáo. Đúng vậy. Martin Luther là một người gàn dở, đối với giáo hội Công giáo. Và John Wesley là người gàn dở, đối với Anh giáo. Vì thế, anh em biết, đó là—đó là gần thì giờ cho người gàn dở khác. Anh em không nghĩ vậy sao? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Nhưng, trước khi có thể là cái đai ốc, anh em biết, trước tiên, phải có một cái bu-lông, để lắp nó.

¹³ Vì vậy, anh em biết, Nô-ê, là người gàn dở, ông...Lấy một cái đai ốc, nó siết cái bu-lông, siết cái gì đó với nhau, và giữ cái gì đó

với nhau. Vì thế, Nô-ê đã có thể kéo tất cả mọi người mà tin, vào trong tàu, ra khỏi sự đoán phạt, bởi trở thành một người gần gũi.

14 Chúng ta thấy rằng, Môi-se đã kéo hội thánh ra khỏi Ê-díp-tô, bởi là một người gần gũi. Đúng vậy.

15 Tôi nghĩ chúng ta cần có một người gần gũi lúc này, để kéo Nàng Dâu ra khỏi giáo hội. Chúng ta cần điều gì đó bây giờ, với nhau, vì vậy chúng ta là loại người rất lập dị. Và tôi nghĩ, tối nay, nếu ý Chúa, tôi sẽ cố gắng đọc vài đoạn Kinh Thánh liên quan đến điều này, và sẽ nói với anh em trong giây lát, và cố gắng chỉ cho anh em tại sao chúng ta là người lập dị như thế.

16 Chúng ta hãy lật ra trong Kinh Thánh bây giờ, tới Phi-líp chương 2, từ câu 1-8, và Cô-rinh-tô Nhì 3:6. Và chúng ta hãy đọc, như chúng ta tin Lời của Đức Chúa Trời.

17 Và bây giờ, ngay trước khi chúng ta đọc, chúng ta hãy cúi đầu cầu nguyện.

18 Lạy Thiên Phụ Từ ái, chúng con thật sự là một dân được đặc ân, tối nay, được sống trong thời đại này, và để thấy các sự việc mà chúng con thấy đang diễn ra, và biết rằng thì giờ đã gần rồi, khi Chúa Jêsus sẽ đến vì Hội thánh Ngài. Ô, điều đó làm lòng chúng con thấy xúc động, Chúa ôi! Và khi chúng con gỡ lại những trang Kinh Thánh này, tối nay, chúng con cầu xin Ngài sẽ cho chúng con hiểu được phân đoạn này. Và nguyện xin Đức Thánh Linh bày tỏ cho lòng chúng con những điều mà sẽ là tốt và đẹp lòng Đức Chúa Trời. Vì chúng con cầu xin trong Danh Chúa Jêsus. A-men.

19 Anh em biết, hãy tin tôi sẽ yêu cầu anh em làm điều gì đó. Tôi—tôi thường yêu cầu vài việc lạ, và tôi hy vọng tôi không đang hỏi điều gì quá lạ. Nhưng khi chúng ta tuyên thệ trung thành với tổ quốc dưới lá cờ, tất cả chúng ta đều đứng. Và—và lá cờ đi qua, chúng ta đứng; mà, chúng ta nên. Và chúng ta đứng, để chào. Chúng ta hãy cứ đứng trên đôi chân của mình trong khi đọc Lời, nếu các bạn muốn, Cô-rinh-tô Nhì 3:6.

Ngài...đã ban tài năng cho chúng tôi giúp việc giao ước mới; chẳng phải giao ước về chữ, bèn là giao ước về thánh

linh: vì chữ làm cho chết, song thánh linh ban cho sự sống.

Nhưng nếu—nhưng nếu chức vụ về sự chết, được viết và chạm chữ trên bảng đá, đã là vinh hiển lắm, đến nỗi con cái Y-sơ-ra-ên không thể nhìn thẳng vào mặt Mô-i-se vì có sự vinh quang trên mặt người; dầu sự vinh quang ấy phải qua đi:

Phương chi chức vụ của thánh linh lại không vinh hiển hơn sao?

Vì nếu chức vụ về sự định tội còn được vinh hiển, thì chức vụ như vậy về sự công bình được vinh hiển hơn bội phần.

Thật vậy trong trường hợp này điều đã được vinh hiển không còn vinh hiển nữa, bởi những lý do của sự vinh quang vượt trội đó.

Vì nếu sự phải qua đi còn có lúc vinh hiển thay, phương chi...hay hưởng chi sự hằng còn lại thì vinh hiển dường nào nữa.

Vậy thì chúng ta có một sự trông cậy dường ấy, nên chúng ta nói rất dạn dĩ.

Và chúng ta chẳng làm như Mô-i-se, mà lấy màn che mặt mình, hầu cho con cái Y-sơ-ra-ên không thể nhìn thẳng vào sự cuối cùng của sự vinh hiển ấy đã bị tan biến:

Nhưng tâm trí họ đã bị mù tối: vì đến ngày nay khi họ đọc cựu ước cái màn ấy vẫn còn chưa cất khỏi; bởi chừng ấy là trong Đấng Christ mà màn đó biến đi.

Nhưng cho đến ngày nay, mỗi khi nghe đọc sách Mô-i-se, cái màn ấy vẫn còn ở trên lòng họ.

Tuy nhiên khi họ sẽ được trở lại cùng Chúa, thì màn ấy mới cất khỏi. Không...

Và Chúa tức là Thánh Linh đó: và Thánh Linh của Chúa ở đâu, thì sự tự do cũng ở đó.

Nhưng chúng ta ai nấy, đều để những gương mặt trần nhìn xem sự vinh hiển Chúa như trong gương, thì đều

được biến đổi nên cùng một ảnh tượng ngài từ vinh hiển đến vinh hiển, như bởi Thánh Linh của Chúa.

20 Và trong Phi-líp 2, chúng ta đọc điều này, bắt đầu từ câu 1, và đọc đến câu 8.

Nếu—nếu trong Đấng Christ có sự khích lệ nào, nếu vì lòng yêu thương có điều an ủi nào,...sự thông công nào nơi Thánh Linh, nếu có lòng trắc ẩn của sự thương xót nào,

Làm cho tôi vui mừng trọn vẹn thì anh em hãy hiệp ý với nhau, có đồng tình yêu thương, đồng một lòng, và hiệp một ý.

Chớ làm điều chi vì lòng tranh cạnh hoặc hư vinh; nhưng hãy có tâm trí khiêm nhường coi trọng những người khác tốt hơn chính mình.

Mỗi người trong anh em chớ chăm về lợi riêng mình, nhưng mỗi người cũng phải...chăm về lợi của kẻ khác nữa.

Hãy có đồng một tâm tình trong anh em, mà cũng đã có như Chúa Cứu Thế Jêsus:

Ngài, vốn có hình thể của Đức Chúa Trời, song chẳng coi sự bình đẳng mình với Đức Chúa Trời là sự phải đoạt lấy:

Nhưng chính Ngài đã tự bỏ mình đi, và lấy hình tôi tớ, và trở nên giống như loài người:

Và Ngài hiện ra như một người, tự hạ mình xuống, và vâng phục cho đến chết, thậm chí chết trên cây thập tự.

21 Xin chúng ta cầu nguyện.

22 Lạy Cha Thiên Thượng, Lời tuyệt vời này đã được đọc, tối nay, từ Bản Ký thuật Thiêng liêng của Ngài, xin làm cho Nó rất thật đến với tấm lòng chúng con, hầu cho chúng con sẽ bước đi từ đây giống như những người kia đi từ làng Em-ma-út, nói rằng, “Lúc này đi đường Ngài nói chuyện với chúng ta lòng chúng ta không nóng nảy sao?” Vì chúng con cầu xin trong Danh Chúa Jêsus. A-men.

Xin mời các bạn ngồi.

²³ Vậy thì, đây là phân đoạn rất khác thường, nhưng tôi nghĩ nó rất phù hợp cho thời điểm. Tôi muốn nói về đề tài: *Đức Chúa Trời Quyền Năng Hiện Ra Trước Mắt Chúng Ta*.

²⁴ Vậy thì, từ khi đã có con người, thì đã có sự đói khát trong tấm lòng con người, để tìm thấy người đến từ đâu, và lý do gì con người hiện diện ở đây, và người sẽ đi đâu. Chỉ có một Đấng duy nhất mới có thể trả lời câu hỏi đó, đó là Đấng Mà đã đem con người đến đây. Và con người luôn mong muốn nhìn thấy Đức Chúa Trời.

²⁵ Quay lại trong Cựu Ước, chúng ta tìm thấy rằng Đức Chúa Trời đã che giấu chính Ngài với những người không tin. Đức Chúa Trời có cách đối xử kỳ lạ với mọi người. Ngài tự giấu mình đối với người không tin và bày tỏ ra chính Ngài cho người tin. Đức Chúa Trời làm vậy. Chúa Jêsus đã cảm ơn Cha, rằng, Ngài đã giấu kín những điều này với người khôn ngoan và thông sáng, mà sẽ tỏ Nó ra cho những con trẻ hay học biết như vậy. Vì thế, chúng ta thấy rằng Đức Chúa Trời chẳng hề thay đổi, về bản chất của Ngài, và Ngài luôn luôn đang làm công việc của Ngài giống nhau. Chúng ta thấy, trong Ma-la-chi 3, Ngài phán rằng, “Ta là Đức Chúa Trời, và Ta không hề thay đổi.” Vì vậy, Ngài làm việc theo một nguyên tắc giống nhau, luôn mọi lúc.

²⁶ Bây giờ chúng ta lấy một trong những sách cổ nhất của Kinh Thánh. Khi Gióp, là một trong những người công bình nhất trong thời đại ông, một người trọn vẹn trong luật pháp Đức Chúa Trời, là một đầy tớ, cao quý, một đầy tớ đáng kính trọng, thậm chí Đức Chúa Trời đã phán, “Không ai trên thế gian này, giống như người.” Nhưng...có lần, mong ước của ông, là nhìn thấy Đức Chúa Trời. Ông biết rằng có một Đức Chúa Trời, và ông cảm thấy ông muốn thấy Đức Chúa Trời, hay, nói cách khác, đi đến Nhà Ngài và gõ cửa, và nói, “Tôi muốn nói chuyện với Ngài.” Ngồi xuống, nói chuyện với Ngài, giống như chúng ta nói chuyện với nhau.

²⁷ Chúng ta có sự hiểu biết. Đó là lý do chúng ta ở trong những hội đồng này, là nơi chúng ta đến với nhau và—và bày tỏ những ý nghĩ của chúng ta. Và—và chúng ta hiểu nhau, tốt hơn, khi chúng ta bàn chuyện với nhau. Và các vị mục sư truyền đạo làm

thể. Tất cả mọi người bước đi trong cuộc đời đều làm thế, bàn luận với nhau.

²⁸ Và, Gióp, Đức Chúa Trời thì rất thật với ông, ông muốn tìm thấy nếu như ông không thể đi, gõ cửa Ngài, và—và có một—một cuộc nói chuyện với Ngài không.

²⁹ Nhưng chúng ta thấy rằng Đức Chúa Trời đã nói chuyện với ông, nhưng Ngài ẩn mặt. Ngài ẩn mặt trong hình thể của cơn gió lốc. Và Ngài phán bảo Gióp để chuẩn bị sẵn sàng hành động; Ngài phán với ông, như một người. Và Ngài đã giáng xuống trong một cơn gió lốc và—và phán với Gióp. Và Ngài đã bày tỏ cho Gióp qua cơn gió lốc, tuy ông chưa thấy chính xác Ngài. Ông có thể chỉ nghe tiếng gió thổi và xoay xung quanh, trên cây cối. Và Tiếng nói vang ra từ cơn gió đó, nhưng Đức Chúa Trời được giấu kín trong cơn gió lốc.

³⁰ Chúng ta thấy, đi xuống Châu Phi, Nam Phi, họ sử dụng từ *amoyah*, có nghĩa là, “một sức mạnh vô hình.”

³¹ Và Sức mạnh vô hình này, trong cơn gió lốc, có một Tiếng có thể nghe được. Nó phán ra với Gióp, tuy nhiên ông chưa bao giờ nhìn thấy hình thể Ngài. Nhưng Ngài được che kín, với ông, bằng cơn gió lốc.

³² Chúng ta tìm thấy một trong những tiên tri lớn của Kinh Thánh, Môi-se, của Cựu Ước, một trong những đầy tớ được Đức Chúa Trời định sẵn, truyền ra, lựa chọn, ông cũng khao khát được nhìn thấy Ngài. Ông đã rất gần gũi với Ngài, và đã thấy nhiều việc của bàn tay bí mật vĩ đại của Ngài đi trước ông và làm những việc mà chỉ Đức Chúa Trời mới có thể làm được. Ông khao khát được nhìn thấy Ngài ngày nọ, và Đức Chúa Trời đã bảo ông, “Hãy đi, và đứng trên tảng đá.”

³³ Và trong lúc đang đứng trên tảng đá, Môi-se đã nhìn thấy Ngài đi qua. Ông nhìn thấy phía sau lưng Ngài. Và ông nói, “Giống như một con người, phía lưng của một người.” Tuy nhiên, ông đã không thấy Đức Chúa Trời. Ông chỉ thấy sự ẩn giấu của Đức Chúa Trời.

³⁴ Kinh Thánh nói, “Không ai có thể nhìn thấy Đức Chúa Trời vào bất cứ lúc nào, nhưng chỉ có Con Một đến từ nơi Cha đã giải

bày Ngài.” Vì thế, Môi-se đã nhìn thấy Ngài, được che giấu, như một Người. Chúng ta thấy rằng Đức Giê-hô-va của Cựu Ước chỉ là Chúa Jê-sus của Tân Ước.

³⁵ Và—và Tiến sĩ Scofield ở đây, chúng ta thấy rằng, lời của ông, thay đổi từ “hình thức.” Chúng ta thấy từ *en morphe*, trong tiếng Hy Lạp, có nghĩa là “thể giới vô hình đã được làm cho thấy được.” Điều gì đó mà không thể...Chúng ta biết nó hiện có ở đó. Nó có thể là...không thể được nhìn thấy, nhưng chúng ta biết rằng nó có ở đó. Và khi Ngài đã thay đổi hình thể Ngài, của từ *en morphe*, mà có nghĩa rằng Ngài đã thay đổi từ siêu nhiên đến tự nhiên.

³⁶ Và Ngài chỉ thay đổi màn che mặt của Ngài, nói cách khác, giống như một vở kịch. Ngài đang diễn vai. Và ở Hy Lạp, khi họ thay đổi mặt nạ của họ, có lẽ một vở kịch—...một người có thể đóng trong nhiều vai khác nhau.

³⁷ Và con gái tôi, có mặt ở đây, chúng vừa có ở trường trung học, một—một vở kịch. Và một cậu bé mà tôi biết, đóng khoảng bốn vai, nhưng cậu ấy phải đi về phía sau sân khấu và thay đổi mặt nạ của—của mình, theo thứ tự xuất hiện, để đóng vai nhân vật khác.

³⁸ Vậy thì, nếu anh em muốn lấy lời tiên tri Cựu Ước liên quan đến Đấng Mê-si là gì, thì anh em có thể so sánh nó với cuộc đời của Chúa Jê-sus, và anh em sẽ biết chính xác Chúa Jê-sus là ai. Ngài không phải chỉ là một người bình thường. Ngài là Đức Chúa Trời, *en morphe*. Ngài đã thay đổi từ—từ hình thức siêu nhiên đến tự nhiên trong hình dạng của một Người. Tuy nhiên, Ngài là Đức Chúa Trời, bày tỏ trong xác thịt, che giấu bằng một tấm màn xác thịt, con người.

Và anh em hãy xem Cựu Ước.

³⁹ Tôi—tôi—tôi biết rằng tôi đang nói với một cử tọa nhiều thành phần, tối nay, từ những nơi khác nhau trên thế giới. Và chúng ta ở đây để tìm thấy. Chúng ta là gì—chúng ta đang làm gì? Chúng ta là gì—gi? Chúng ta đang đi đến đâu? Điều gì đang xảy ra? Tất cả điều này có nghĩa gì?

⁴⁰ Và bây giờ chúng ta thấy, trong đây, rằng, nếu anh em là người đàn ông và đàn bà Do Thái, và những thầy dạy đạo trong—

trong—trong đền thờ, trong những ngày đã qua, nếu họ đã chăm xem Kinh Thánh, những lời tiên tri, thay vì truyền thống, họ ắt đã nhận biết Chúa Jêsus là ai. Họ ắt chẳng hề gọi Ngài là Bê-ên-xê-bun. Họ ắt chẳng bao giờ đóng đinh Ngài. Nhưng, tất cả điều đó phải thực hiện. Đó là một phần của vở bi kịch. Và họ đã bị mù, về trường hợp này.

41 Cũng giống như nhiều người trong anh em là quý ông, quý bà, ở đây tối nay, có lẽ cùng tuổi tôi hay lớn hơn một chút. Anh em nhớ, ở nước Mỹ đây, cách đây vài năm, trước khi...Người Trung Hoa...Anh em của tôi, mà vừa giới thiệu ở đây, điều đó chợt đến với tâm trí tôi, khi tôi nói chuyện với anh ấy. Làm thế nào trước đây họ thường...Họ không thể nói tiếng Anh, và họ—và họ làm nghề giặt ủi quần áo. Và anh em đi đến tiệm giặt ủi đồ của anh ấy, để lấy quần áo xong. Những—những người Trung Hoa sẽ lấy một mảnh giấy, và sẽ xé nó ra trong cách nào đó. Anh em lấy một phần mảnh giấy đó; ông ta lấy phần kia. Nhưng khi anh em trở lại để lấy quần áo của mình, hai mảnh giấy đó phải được ghép lại khớp với nhau. Và nếu không khớp với nhau một cách hoàn toàn...Anh em không thể làm giả mạo trong cách nào khác, vì ông ta có một mảnh và anh em có mảnh kia. Và nếu nó giả mạo...Thì anh em có quyền tuyên bố cái gì là của mình. Và rồi anh em sẽ nhận lấy thứ thuộc về mình, khi anh em sở hữu phần kia của khế ước.

42 Cũng giống vậy, tối nay, khi chúng ta có phần kia của giao ước. Khi, Đức Chúa Trời đã xé Con Ngài làm hai, ở Đồi Sọ, đem thân thể lên làm một Cửa Lễ, và ban Thánh Linh xuống cho chúng ta, mà từng sống trong một Con Người, Chúa Jêsus. Cũng Đức Chúa Trời đó ẩn giấu tối nay, trong hình thể của Đức Thánh Linh. Hai mảnh đó phải đến với nhau, thì anh em là phần của giao ước. Đức Chúa Trời đã làm điều này, để bày tỏ tốt hơn với con người, khi Ngài đã trở nên Chính Con Người.

43 Cách đây vài năm, tôi có đọc một câu chuyện. Và trong câu chuyện này, nói về một vị vua đáng kính, vĩ đại...Tôi quên tên của vua đó, ngay lúc này. Tôi không nghĩ về việc nói về câu chuyện này. Nó, có thể là điều hư cấu, nhưng dẫn chúng ta đến một điểm mà cho chúng ta một nền tảng về những gì chúng ta

muốn nói. Vua này, ông là một vị vua đáng kính như vậy, và là người có tình yêu thương lớn với thần dân của mình, cho đến nỗi, ngày nọ, trước lính canh của—của mình và hoàng tộc của mình, người nói, “Hôm nay, các người nhìn thấy ta lần cuối, trong nhiều năm.”

44 Và lính canh của người và những quý tộc nói với vua, “Hỡi vua tốt lành, tại sao vua nói thế? Vua sẽ đi đến nước ngoài, nơi nào đó, để trở nên người ngoại quốc phải không?”

45 Vua nói, “Không. Ta sẽ ở lại ngay tại đây. Ồ,” nói, “Ta sẽ đi ra giữa vòng thần dân của ta. Ta sẽ trở nên một nông dân. Ta sẽ đi chặt cây với người đốn gỗ. Ta sẽ đi để—để cày cấy với người lao động. Ta sẽ tỉa nho với những người chăm sóc nho. Ta sẽ trở nên một trong họ, để làm quen tốt hơn với những gì họ đang làm. Và ta yêu họ. Và ta muốn quen với họ, một cách cá nhân hơn. Họ sẽ không biết ta. Nhưng, tuy nhiên, ta muốn làm quen với họ, trong cách đó.”

46 Và sáng hôm sau, khi những quan đại thần của người, tất cả những người của vua đã nhìn thấy vua, hay những người ở trong cung điện, lấy vương miện ra khỏi vua và để xuống trên chỗ ngồi, ngai; và cởi áo choàng của người ra, và mặc quần áo của người nông dân vào, đi ra giữa những con người bình thường.

Vậy thì, trong câu chuyện nhỏ đó, chúng ta tìm thấy về Đức Chúa Trời.

47 Họ nói với vua, tâu, “Hỡi Vua, chúng tôi muốn có vua. Chúng tôi yêu mến vua. Chúng tôi—chúng tôi muốn giữ vua ở lại làm vua.” Nhưng vua muốn trở nên một người trong họ, để hiểu họ nhiều hơn, để họ sẽ biết vua tốt hơn, thật sự biết người là gì. Điều đó sẽ bày tỏ cho họ biết vua thực sự là người thế nào.

48 Và đó là điều Đức Chúa Trời đã làm. Ngài—Ngài đã thay đổi chính Ngài, từ là Giê-hô-va Đức Chúa Trời, để trở nên một người trong chúng ta, để Ngài có thể chịu khổ nhục, Ngài có thể nếm mùi sự chết, Ngài có thể biết nọc độc của sự chết là gì, và nhận lấy hình phạt của sự chết trên chính Ngài. Ngài đã đặt vương miện của Ngài—của Ngài và áo choàng của Ngài qua một bên, và trở nên một người trong chúng ta. Ngài đã rửa chơn với người—with

người—người hèn hạ. Ngài ở trong trại, với người nghèo. Ngài ngủ trong—trong rừng và trên đường phố, với những người bất hạnh đó. Ngài trở nên một con người trong chúng ta, để Ngài có thể hiểu chúng ta nhiều hơn, và chúng ta có thể hiểu Ngài nhiều hơn.

49 Bây giờ, tôi suy nghĩ, trong điều đó, chúng ta thấy, sự thay đổi, chính Ngài, những gì Ngài đã làm. Nếu anh em để ý, Ngài đến trong danh xưng của ba con trai. Ngài đã đến trong danh xưng của Con người, và Con của Đức Chúa Trời, và Con của vua Đa-vít. Ngài đã đến như một Con người.

50 Bây giờ, trong Ê-xê-chi-ên 2:3, Đức Giê-hô-va, chính Ngài, đã gọi Ê-xê-chi-ên, đáng tiên tri, là “con người.”

51 *Con người* nghĩa là “một vị tiên tri.” Ngài phải đến cách đó, để ứng nghiệm Phục Truyền 18:15, mà Môi-se đã nói, “Chúa là Đức Chúa Trời các ngươi sẽ đẩy lên giữa các ngươi một đáng tiên tri giống như ta.” Ngài chẳng bao giờ gọi chính Ngài là Con Đức Chúa Trời. Ngài nhắc đến Chính Ngài, “Con người,” bởi vì Ngài phải đến theo như lời Kinh Thánh. Hiểu không? Ngài phải làm hai mảnh giấy của tờ giấy bị xé đó, lời tiên tri Cựu Ước và tính cách của Chính Ngài, là giống nhau hoàn toàn. Vì thế, Ngài đến, Con người, đến trong hình thức đó.

52 Thế thì chúng ta thấy, sau khi sự chết, chôn và sống lại của Ngài, Ngài đến trong Ngày lễ Ngũ Tuần, như là Con của Đức Chúa Trời; Đức Chúa Trời, Thánh Linh, trong hình dạng, Đức Thánh Linh. Ngài đã làm gì? Ngài đang thay đổi chính Ngài, đang bày tỏ chính Ngài với dân sự Ngài trong một hình dạng khác. Giống như, Đức Thánh Linh, mà là Đức Chúa Trời, Ngài đã đến để giải quyết qua các thời đại hội thánh, như Con của Đức Chúa Trời, Đức Thánh Linh.

53 Nhưng, trong Thiên hi niên, Ngài đến như Con cháu của vua Đa-vít, ngồi trên ngai của Đa-vít, Vua. Ngài phải nhận lấy ngai của Đa-vít. Ngài hiện đang ngồi trên ngai của Cha bây giờ. Và rồi Ngài đã phán, “Kẻ nào chiến thắng sẽ ngồi với Ta trên ngai Ta, như Ta đã thắng và ngồi trên ngai của Cha Ta.” Vì vậy, Ngài, trong Thiên hi niên, Ngài sẽ là Con cháu của vua Đa-vít. Đó là gì? Cùng Đức Chúa Trời, mọi lúc, chỉ thay đổi mặt nạ của Ngài—Ngài.

Tôi, đối với vợ tôi, là một người chồng.

54 Anh em có để ý không? Người đàn bà Sy-rô-phê-ni-xi đã nói, “Hỡi Ngài Con cháu vua Đa-vít, xin thương xót.” Ngài, thậm chí Ngài chẳng hề để ý, chút nào. Bà ta không có quyền gọi Ngài như thế. Bà không tuyên bố Ngài là Con vua Đa-vít. Ngài là... Ngài là Con vua Đa-vít, đối với người Do Thái. Và bây giờ Ngài đến...Nhưng khi bà gọi Ngài là, “Chúa,” Ngài là Chúa của bà, thì bà ta nhận được điều mình cầu xin.

Vậy thì, như, Ngài chỉ đang thay đổi chính Ngài.

55 Bây giờ, trong nhà tôi, tôi là ba người khác nhau. Trong gia đình tôi, vợ tôi công nhận tôi là chồng. Con gái tôi ngoài đó, nó không có công nhận nào về tôi như là chồng; tôi là cha nó. Và cháu nội tôi ở đó, tôi là ông nội của nó, vì vậy nó không có quyền gọi tôi là cha. Tôi không phải là cha của nó. Con trai tôi là cha của nó. Tôi là ông nội của nó. Nhưng tôi vẫn chính là cùng một người.

56 Và Đức Chúa Trời, những gì Ngài làm, Ngài chỉ thay đổi chính Ngài, để trở nên thế hệ đó, để tỏ cho biết chính Ngài với những người đó. Và đó là điều chúng ta ở đây để khám phá, tối nay. Trong cách đó Đức Chúa Trời làm cho mọi người biết chính Ngài với dân này và trong thời đại này phải không? Ngài thay đổi mặt nạ Ngài, Ngài thay đổi vai của Ngài, nhưng Ngài không thay đổi kế hoạch của Ngài. Ngài không thay đổi bản chất của Ngài—của Ngài. Ngài chỉ thay đổi mạng che mặt của Ngài, từ hình thể này sang hình thể khác. Ngài làm điều đó, bày tỏ chính Ngài với mọi người rõ ràng hơn, để họ có thể biết Ngài là ai, và Ngài là gì.

57 Trong Hê-bơ-rơ 1, chúng ta đọc, “Đức Chúa Trời, đã nhiều lần và nhiều cách phán dạy các tổ phụ, qua các đấng tiên tri, nhưng trong những ngày sau rốt này qua Con Ngài, là Chúa Jêsus.”

58 Vậy thì, “Các đấng tiên tri,” Chúa Jêsus phán, khi Ngài còn ở đây trên thế gian, “họ là các thần. Các người gọi là ‘các thần,’ những người mà Lời của Đức Chúa Trời đến với họ. Và các lời Kinh Thánh không thể bị phá hủy,” Ngài phán. Phán, “Thế thì các người có thể lên án Ngài thế nào, khi Ngài là Con Đức Chúa Trời?” Thấy không?

59 Lời Đức Chúa Trời được phân bổ cho mỗi thời đại, điều Nó phải trở thành. Và Chúa Jêsus là sự ứng nghiệm của mọi lời tiên tri. “Trong Ngài sự đầy đầy của thần thánh Đức Chúa Trời ở trong thân thể hữu hình.” Nó đã ở trong Ngài. Ngài là Đấng mà đã ở trong Giô-sép. Ngài là Đấng Mà đã ở trong Ê-li. Ngài là Đấng Mà đã ở trong Môi-se. Ngài là Đấng Mà đã ở trong Đa-vít, một vua bị chối bỏ.

60 Dân sự của chính ông đã chối bỏ ông, như là vua. Và khi ông đã đi ra khỏi sân—ra khỏi sân trong, một gã nhỏ bé, bệnh tật bò quanh, không thích chính quyền của ông—của ông, hệ thống của ông, và gã đó đã nhổ nước bọt trên ông. Và người lính cận vệ rút gươm, nói, “Xin để tôi đi chém đầu con chó kia, dám nhổ vào vua của tôi?”

61 Và Đa-vít, có lẽ không nhận ra điều người đó đang làm lúc đó, nhưng ông được xúc dầu. Và ông nói, “Hãy để mặc hắn ta. Đức Chúa Trời đã bảo hắn làm việc này.” Và ông leo lên trên đồi và khóc về Giê-ru-sa-lem, một vua bị chối bỏ.

62 Anh em có để ý không? Vài trăm năm sau đó, Con vua Đa-vít bị nhổ nước bọt, trên đường phố, và ở trên đồi, cùng ngọn núi đó, nhìn xuống trên Giê-ru-sa-lem, một Vua bị chối bỏ. Và kêu khóc, “Hỡi Giê-ru-sa-lem, đã bao lần Ta đã ấp các ngươi như gà mái ấp con mình, nhưng các ngươi không muốn!”

63 Ngài chẳng bao giờ thay đổi bản tánh của Ngài, Hê-bơ-rơ 13:8 đã nói, “Ngài là hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.” Đức Chúa Trời trở nên xác thịt, để chịu chết, để cứu chuộc chúng ta khỏi tội lỗi. Đó là lý do tại sao Ngài đã thay đổi chính Ngài, để trở nên một—một Người.

64 Chúng ta thấy, trong Tin lành Giăng 12:20, những người Hi Lạp đã nghe về Ngài. Bây giờ, không ai có thể từng nghe về Ngài trừ khi tấm lòng họ nung nấu muốn nhìn xem Ngài. Giống như Gióp và những tiên tri xưa, tất cả họ muốn nhìn thấy Ngài. Vậy, người Hi Lạp này đến để gặp Ngài. Họ đã đến với Phi-líp, mà ở Bết-sai-đa, nói, “Thưa ông, chúng tôi muốn gặp Chúa Jêsus.”

65 Những người Hi Lạp muốn gặp Ngài, nhưng họ không thể gặp Ngài bởi vì Ngài ở trong đền thờ của nhân tính Ngài. “Đức

Chúa Trời đã ở trong Đấng Christ, cầu thay cho thế gian với chính Ngài.” Vậy thì chúng ta thấy rằng, trong điều này, những người Hi Lạp này không thể nhìn thấy Ngài.

⁶⁶ Và chú ý chính những từ mà Chúa Jêsus diễn tả cho họ, sau đó. Ngài phán, “Nếu hạt lúa mì không gieo xuống đất, chết đi, thì nó ở một mình.” Nói cách khác, họ sẽ chẳng bao giờ nhìn thấy Ngài trong sự thay đổi, ở trong sự che giấu đó mà Ngài đã ở trong lúc đó, bởi vì Ngài được che giấu trong xác thịt con người. Nhưng khi hạt Lúa Mì này rơi vào trong đất, thì Nó sẽ sanh ra mọi chủng tộc. Ngài được sai đến với người Do Thái, dĩ nhiên, vào lúc đó. Nhưng hạt Lúa Mì này phải rơi xuống; Đức Chúa Trời ẩn giấu, trong xác thịt con người, được giấu kín với người vô tín, nhưng được tỏ cho những người tin.

⁶⁷ Trong Giảng 1, “Ban đầu đã có Lời, và Lời đã ở cùng Đức Chúa Trời, và Lời là Đức Chúa Trời. Và Lời đã trở nên xác thịt, và ở giữa chúng ta, và chúng ta đã ngắm xem Ngài, Con độc sanh đến từ nơi Cha, đầy ân điển.” Vậy thì, ban đầu đã có Lời. Một Lời là một ý tưởng được diễn tả.

⁶⁸ Ban đầu, Ngài thậm chí không phải là Đức Chúa Trời. Vậy thì, trong từ tiếng Anh của chúng ta ngày nay, *Đức Chúa Trời*, nghĩa là “đối tượng của sự thờ phượng.” Thật nhầm lẫn trong tâm trí làm sao. Anh em có thể làm cho người nào đó thành một thần. Anh em có thể làm cho bất cứ vật gì trở thành một thần.

⁶⁹ Nhưng trong Cựu Ước, Sáng thế ký 1, “Ban đầu *Đức Chúa Trời*,” từ được dùng, Elohim. *Elohim* có nghĩa là “Đấng tự hữu.” Từ ngữ Elohim thật khác hẳn, với từ ngữ Đức Chúa Trời của chúng ta. *Elohim* có nghĩa là “Đấng tự hữu.”

⁷⁰ Chúng ta không thể tự hữu. Chúng ta không thể toàn năng, vô sở bất năng, vô sở bất tại, vô sở bất tri. Đấng Tự Hữu đó biểu lộ tất cả điều đó. Chúng ta không thể là thế. Cái cây mà quý vị lấy làm ra một thần, hay là—hay là cái tòa nhà đó, nó không tự hữu.

⁷¹ Vì thế, Đức Chúa Trời, ban đầu, là Sự Sống, là Đấng Đòi Đòi. Trong Ngài có những thuộc tính, và những thuộc tính đó đã trở nên những Lời, và Lời đã trở nên xác thịt. Chúa Jêsus là Đấng Cứu Chuộc. Và *cứu chuộc*, có nghĩa, “đem trở về.” Nếu Ngài phải

đem nó trở về, thì nó phải ở một nơi nào đó để được đem trở về. Vì vậy, anh em thấy, tất cả mọi người sẽ chẳng bao giờ có thể nhìn thấy điều đó, bởi vì tất cả mọi người không có trong buổi ban đầu trong những ý tưởng của Đức Chúa Trời. Hiểu không?

⁷² Hãy nhìn những thầy tế lễ. Khi họ nhìn thấy Ngài bày tỏ chính Ngài cách chính xác với Lời, Ngài là gì, họ nói, “Đó là Bê-ên-xê-bun.” Điều đó cho thấy bản chất của họ ở đâu. Nó đã ở trong ý tưởng hiện đại của thời đại.

⁷³ Nhưng khi một gái điếm tầm thường, mà Ngài gặp ở cổng, và bà, biểu lộ dấu hiệu mê-si của Ngài, qua việc nói với bà những gì bà đã làm. “Tại sao,” bà nói, “Thưa Ngài, tôi nhận biết rằng Ngài là Đấng Tiên Tri. Chúng tôi biết, Đấng Mê-si, khi Ngài đến, Ngài sẽ nói cho chúng tôi mọi điều này.” Bà nhận biết Ngài là Đấng Mê-si, Đấng được xúc dầu, bởi vì Ngài đáp ứng những phẩm chất Kinh Thánh. Anh chị em không thấy ư? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Hai mảnh giấy đang ghép lại với nhau. Bà, “Chúng tôi biết rằng, khi Đấng Mê-si đến.”

⁷⁴ Vậy thì, Đức Chúa Trời có thể đã phải lai tạo *điều này* và *điều kia*, để có được tiếng chuông cố định này, giống như người thợ đúc. Nhưng khi Chúa Jêsus quay lại, phán, “Ta là Đấng mà phán với ngươi,” không có một sự diễn tả như “Bê-ên-xê-bun.” Bà bỏ lại bình nước, chạy vào thành, và nói, “Hãy đến, xem một Người Mà đã nói tôi những điều mà tôi đã làm. Chẳng phải Đây là chính Đấng Mê-si sao?” Hiểu không?

⁷⁵ Vậy thì, điều này đã làm gì? Đặt lời Kinh Thánh xưa với kinh nghiệm mà—mà Chúa Jêsus đang ban cho bà, nó đã làm gì? Nó đã trở nên Đấng Mê-si. Và anh em để ý không? Lập tức, tội lỗi bà được tha thứ, bởi vì, ban đầu, bà được cứu chuộc, bởi vì bà đã ở trong suy nghĩ của Đức Chúa Trời lúc ban đầu. Vì vậy, nó đã cứu chuộc bà, và đem bà trở lại, khi bà nhìn thấy lời Kinh Thánh được bày tỏ biểu hiện, về Đức Giê-hô-va, Ngài đã là gì, Ngài hiện là gì.

⁷⁶ Bây giờ, khi Chúa Jêsus đến, nếu Ngài đã đến với sứ điệp của Nô-ê, thì nó hẳn đã không có tác dụng. Đóng một con tàu, và trôi nổi, nó sẽ không tác dụng. Nhưng Nô-ê đó là một phần của Đức

Chúa Trời. Ông đã hành động cách kỳ lạ vì ông là người kỳ lạ, và sứ điệp của ông thì kỳ lạ bởi vì đó là Lời đang được bày tỏ.

⁷⁷ Ngài đã không thể đến với sứ điệp của Môi-se, vì nó ắt đã không có tác dụng. Môi-se là Đức Chúa Trời, trong một sự phân bố, được biểu hiện. Ông là lời được biểu lộ cho thời đại đó, nhưng Chúa Jêsus không thể đến trong điều đó. Kinh Thánh chẳng hề nói Ngài sẽ đến trong cách đó.

⁷⁸ Nhưng khi Ngài đến, biểu lộ cách chính xác như—như Tân Ước đã nói Ngài sẽ được biểu lộ, thế thì tất cả mọi người được cứu chuộc tin Nó, bởi vì họ đã là những ý tưởng của Đức Chúa Trời. Những thuộc tính của Ngài lúc ban đầu, đã trở nên xác thật, và có thể cứu chuộc, và được mang trở về với Đức Chúa Trời. “Nhưng hễ ai tin nhận Ngài, thì Ngài ban cho quyền phép trở nên con cái Đức Chúa Trời,” bởi vì họ có thể được cứu chuộc. Họ đã có từ lúc ban đầu, trong sự biểu lộ.

⁷⁹ Nếu chúng ta có thể dừng lại ở đây giây lát, nếu có thể được, và suy nghĩ về điều đó, tối nay, về Sứ điệp thời đại, những ý tưởng được bày tỏ của Đức Giê-hô-va. “Trước khi sáng thế,” chúng ta được bảo, “tên của chúng ta được ghi ở trong Sách Sự Sống của Chiên Con.” Thế thì chúng ta có thể nhìn thấy hai phía, như đầu tiên tôi nói, tại sao người này lại lập dị với người kia. Nó phải là cách đó. Nó đã luôn luôn. Nó đã luôn luôn là cách đó, và nó sẽ luôn luôn là cách đó. “Ngài là Lời. Và Lời đã trở nên xác thật và ở giữa chúng ta.”

⁸⁰ Vậy thì, Đức Chúa Trời, trong...trở lại trong thời Cựu Ước, chúng ta thấy rằng sau khi Ngài đã hiện ra cho dân sự Ngài, trong những hình thức khác nhau, Ngài đã che giấu chính Ngài phía sau lớp vỏ của da chồn cũ kỹ. Đức Chúa Trời ẩn giấu sau lớp da chồn đó, ở ngôi thi ân của Ngài. Chúng ta thấy, cách mà Sa-lô-môn, khi ông dâng hiến đền thờ của Chúa, và những lớp vỏ da chồn này bị treo ở đó, tấm màn, cách mà Ngài đến như Trụ Lửa và như một Đám Mây, và đi xuống phía sau đó, và che giấu chính Ngài, với thế giới bên ngoài. Nhưng, bởi đức tin, Y-sơ-ra-ên đã biết rằng Ngài ở đằng sau đó. Họ biết Ngài ở đó, bất chấp điều gì thế giới ngoại giáo phải nói. Ngài được giấu kín với người không tin. Nhưng với người tin, bởi đức tin, đã biết Ngài ở sau

đó. Họ được thương xót. Và Ngài ngự ở ngôi thi ân của Ngài, đó là bí mật tuyệt vời.

⁸¹ Anh em biết, trong Cựu Ước, đi vào phía sau lớp da đó là sự chết. Vậy thì ở lại phía sau đó cũng là sự chết. Thế thì đi vào trong sự Vinh quang Ngài là sự chết. Vậy thì ra khỏi sự Vinh quang Ngài là sự chết. Dĩ nhiên, điều đó đã xảy ra, tại khe hở của tấm màn ở Đồi Sọ, khi tấm màn bị nứt ra, tấm màn cũ. Vậy ở ngoài sự Hiện diện Ngài là sự chết. Thế thì đi vào sự Hiện diện Ngài đã là sự chết. Thấy không? Điều đó thay đổi lui tới, và anh em phải tìm xem Kinh Thánh để hiểu biết chúng ta đang sống trong thời đại nào.

⁸² Bây giờ, khi bức màn bị xé ra ở Đồi Sọ, ngôi thi ân đã lộ ra rõ ràng. (Nhưng điều gì đã xảy ra? Nó bị treo lên trên Đồi Sọ, nhỏ Huyết xuống.) Khi họ lấy huyết, năm này đến năm khác, rửa sạch nơi đền thánh và rắc trên chỗ ngôi thi ân, ở đó, Đức Chúa Trời, với quyền năng chiếu sáng vĩ đại vô cùng của Ngài đánh vào, chẻ tấm màn da chồn cũ đó từ trên xuống dưới, và ngôi thi ân lộ ra rõ ràng.

⁸³ Chiên Con thật, đích thực của Đức Chúa Trời đã bị treo lên trong quang cảnh rõ ràng trên Đồi Sọ, Ngôi Thi ân thật, khi Đức Chúa Trời đã trả giá, chính Ngài; và trở nên một người trong chúng ta, và đã biểu lộ chính Ngài như một Người, để trở nên quen biết với chúng ta, và chúng ta được làm quen với Ngài. Ngôi Thi ân ở trong quang cảnh rõ ràng của tất cả Y-sơ-ra-ên vào ngày lễ Chuộc tội đó.

⁸⁴ Nhưng, than ôi, truyền thống của các tổ phụ giáo hội trong thời đó đã có, bởi những truyền thống của họ, đã che khuất Ngôi Thi ân thật sự với dân sự. Nếu họ đã biết lời Kinh Thánh, thì mỗi mảnh đó sẽ ghép lại giống như mảnh giấy người Trung Hoa. Lời tiên tri Cựu Ước sẽ được ứng nghiệm, và nó đã xảy ra. Và nếu họ được dạy dỗ lời Kinh Thánh, họ hẳn đã nhìn thấy Ngôi Thi ân. “Như Môi-se,” đã nói ở đây, rằng, “đến ngày nay họ bị che giấu. Nó vẫn còn ở trên tấm lòng của họ.” Họ không thấy Nó.

⁸⁵ Nhưng, Ngài là Đức Chúa Trời, sự chịu khổ và sự Đền tội. Ngài là Ngôi Thi Ân đích thực đứng trong toàn cảnh. Như chúng ta hát thánh ca:

Kìa, ngắm xem Ngài trong quang cảnh rõ ràng.
 Ngài đấy, Đấng Chinh Phục quyền năng,
 Từ khi Ngài xé bức màn làm hai.

⁸⁶ Đấy, Ngài đã đến, Ngôi Thi ân, trong tâm mắt rõ ràng của hội chúng. Nhưng họ, đang bị ảnh hưởng dưới quan điểm phổ biến...

⁸⁷ Bây giờ, thưa quý ông bà, và những đại biểu trong hội nghị này, tôi muốn nói điều này mà không có sự tôn trọng cá nhân. Nhưng, trong quan điểm của ngày nay, trong quan điểm về chúng ta ở đây ngày hôm nay vì điều gì, tôi sợ rằng truyền thống của các giáo phụ, các giáo phụ giáo hội, đã giấu kín Điều này với quá nhiều người. Từ khi Đức Thánh Linh đến trong những ngày sau rốt này, như đã được nói tiên tri, và bức màn đã bị xé ra, quá nhiều người cố gắng dựa vào những truyền thống tổ phụ của họ. Và đó là lý do họ không thể nhìn thấy niềm vui, và sự bình an tốt đỉnh này, và những điều mà Hội Thánh có ngày nay. Tuy nhiên, Điều đó ở trong tâm nhìn rõ ràng của những người mà tin.

Ngài giấu kín Lời, Lời được hứa của ngày này.

⁸⁸ Bây giờ, những truyền thống đã tạo nên một màn che. Họ nói rằng những ngày phép lạ đã qua rồi. Một người đàn ông nói với tôi, là một quý ông lịch sự, có văn hoá, tử tế ở Tucson, Arizona, nơi tôi sống. Tôi đã có một buổi nhóm ở Ramada. Và chúng tôi đã giảng tại Hội đồng Thương Gia nơi mà Chúa Jêsus đã đến hiện diện và đã làm những việc lớn lao. Và quý ông Cơ-đốc này đến với tôi, và ông nói... Một mục sư của giáo hội, một người tốt, và ông ta nói, “Anh Branham, anh đang cố gắng lên kế hoạch cho mọi người một thời đại sứ đồ,” ông nói, “và trong khi thời đại các sứ đồ đã ngừng rồi.”

⁸⁹ Và tôi nói, “Tôi cầu nguyện cho anh, anh ơi, hãy chỉ cho tôi biết khi nào thời đại sứ đồ đã hết, trong Kinh Thánh.” Tôi nói, “Thời đại sứ đồ bắt đầu vào Ngày lễ Ngũ Tuần, và nó đã... Phi-e-rơ đã nói, vào Ngày lễ Ngũ Tuần, ‘Lời hứa thuộc về các ngươi, và cho con cái các ngươi, và thuộc về họ là hết thảy mọi người ở xa, tức là bao nhiêu người mà Chúa là Đức Chúa Trời chúng ta sẽ gọi.’ Khi nào nó đã dừng lại? Nếu Đức Chúa Trời vẫn còn kêu gọi, thì thời đại các sứ đồ vẫn còn.”

⁹⁰ Và vì vậy đó là chỗ người ta cố gắng làm mù mắt rất nhiều người, bởi những truyền thống của những trưởng lão của họ, như nó đã xảy ra lúc đó. Và anh em không nhìn thấy tại sao mọi người quá tự hào và quá nhiệt tình. Và—và những hội đồng này là một việc kỳ quặc như vậy, xa lạ như vậy, đối với những người khác, là bởi vì rằng họ thấy họ đã phá vỡ những rào cản đó. Họ đã phá vỡ những bức màn kia, để đi vào trong sự Hiện diện của Đức Chúa Trời, ở đó họ nhìn thấy lời hứa được bày tỏ ra của thời đại này được làm cho biểu hiện trước mọi người. Họ nhìn thấy những gì Đức Chúa Trời đã hứa.

⁹¹ Trong Giô-ên 2:28, Ngài đã hứa, rằng, “Trong những ngày sau rốt này sẽ có mưa cuối mùa *được tuôn đổ* ra trên dân sự, trong ngày sau rốt.” Tôi nghĩ ngôn từ Hi Lạp đó là *kenos*, mà có nghĩa rằng Ngài “làm cho trống không” chính Ngài. Không phải cách mà chúng ta sẽ nói, giống như điều gì đó ở bên trong người nào đó, mà Ngài đã làm cho trống không. Nhưng, Ngài tuôn đổ chính Ngài ra.

⁹² Ngài đã thay đổi; *en morphe* của Ngài. Ngài—Ngài đã thay đổi, từ những gì Ngài đã có, đến những gì Ngài hiện có. Ngài chẳng bao giờ thay đổi bản chất Ngài. Nhưng vào Ngày Lễ Ngũ Tuần, Ngài đã thay đổi chính Ngài từ Con người, thành Con Đức Chúa Trời. Ngài đã đến, không phải với dân sự. Ngài đến *trong* dân sự, đấy, Đức Chúa Trời không hề thay đổi, thực hiện chức vụ của Ngài xuyên suốt, trong thời đại vĩ đại này.

⁹³ Ngài đã nói tiên tri trong Kinh Thánh, rằng, “Sẽ đến một ngày mà không phải ban ngày cũng chẳng phải ban đêm, nhưng vào chiều tối sẽ có Sự Sáng.” Vậy thì, mặt trời, theo địa lý, mọc ở phương đông và lặn ở phương tây. Cùng một mặt trời đó, trong mọi lúc. Vậy thì, khi Con, C-o-n, bày tỏ chính Ngài trong sự hiện ra về Lời đã hứa, cho Y-sơ-ra-ên, dân phương Đông.

⁹⁴ Chúng ta đã có một thời ảm đạm. Chúng ta đã có đủ ánh sáng trong những nhà cải cách, và vân vân, để lập nên những giáo hội và các giáo phái, và gia nhập với họ và đến; và hôn những đứa bé, và cưới người già, và chôn cất người chết, và vân vân; và sống trong giáo hội.

⁹⁵ Nhưng, vào buổi chiều tối, “Sẽ có Sự sáng,” Ngài phán, “vào lúc chiều tối.” Và Kinh Thánh không thể nói bị phá vỡ. Và cũng C-o-n ấy đã đổ đầy Chính Ngài, *kenos*, vào Ngày lễ Ngũ Tuần, đã hứa thực hiện điều giống như vậy trong lúc chiều tối. Hiểu không? Ấy là theo như lời hứa.

⁹⁶ Hãy gắn lại miếng giấy đó với nhau. Nhìn xem điều gì đang xảy ra, và nhìn xem điều gì Ngài đã hứa, thì anh em sẽ biết chúng ta hiện ở đâu. Có được sự việc với nhau. Anh em có thể nhìn thấy sự hiện ra của Đấng quyền năng và vĩ đại này. Những truyền thống đã làm mù mắt nhiều người, lần nữa, với những việc lớn lao này mà đã được nói tiên tri.

⁹⁷ Mô-i-se, khi ông đi ra khỏi núi, mà ở trên Lửa, sự minh họa đẹp làm sao!

⁹⁸ Mô-i-se đi xuống Ai Cập và nói với những tổ phụ hội thánh rằng Chúa là Đức Chúa Trời đã sai ông đến trong Danh của “**ĐẤNG TA LÀ.**” Danh đó ở thì hiện tại; không phải “Ta đã là; sẽ là.” Nhưng, “**ĐẤNG TA LÀ,**” không hề thay đổi, hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi. Ngài ở thì hiện tại. Ngài...Điều đó so sánh với Hê-bơ-rơ 13:8, “Đức Chúa Jêsus Christ, hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.”

⁹⁹ Đó vẫn là một Lời được nói tiên tri. Và, hội chúng, đó là để ghép lại khớp với Lời đó, kinh nghiệm của thời này. Những nhà cải chánh đã có điều đó, ồ, nhưng đây là thời khác. Hãy thấy chúng ta sống trong thời đại nào. Đúng là Ngài đã không thể đến, trong thời đại mà Ngài đã đến thế gian, trong—trong cách mà Mô-i-se đã đến, hay bất kỳ ai trong những tiên tri đã đến; nó đã không được nói tiên tri. Và trong những ngày sau rốt này, nó được nói tiên tri đến trong cách này. Nó không thể đến trong hình thức phục hưng của Luther. Nó không thể đến trong hình thức phục hưng của Wesley. Đó là giờ phục hồi lại. Đó là lúc mà nó phải trở về với Sự Sáng Con ban đầu, nguyên thủy.

¹⁰⁰ Ồ, làm sao chúng ta có thể đặt những lời Kinh Thánh vào, trên điều đó! Và anh em là những nhà thần học, dù anh em đến từ phương trời nào, anh em biết rằng Đó là thật. Nó là lời hứa. Đó là điều làm cho dân sự quá lập dị. Đó là những gì làm cho những người lập dị, quý vị gọi họ là thế. Đó là bởi vì họ...ấy là...

Tấm màn từ truyền thống, đã được mở ra, và họ thấy Nó. Ngài là đấng hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi. Hiểu không? Đó là—đó là lời hứa của Đức Chúa Trời, và chúng ta không thể chống lại điều đó, bởi vì lời Kinh Thánh không thể nào sai. Vâng. Chúng ta thấy rằng Ngài đã hứa điều đó. Ngài đã lấp đầy Chính Ngài vào trong dân sự Ngài. Và Ngài là đấng hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.

¹⁰¹ Môi-se, sau khi ông đi xuống Ê-díp-tô và tuyên bố điều này, thì Cha đã chứng thực sự điệp của ông, bằng việc đến trên Núi Si-nai, trong cùng Trụ Lửa, và ngự trên núi đầy Lửa. Chúng ta có để ý không? Người mà Ngài đã ban cho lời hứa, Ngài đem ông ra với Lời. Ngài có những điều răn. Và để có điều răn này, ông đã... Những điều răn là Lời. Lời đã chưa hề đến với dân sự. Vì thế, Lời luôn đến với đấng tiên tri, và ông là tiên tri của thời đại đó.

¹⁰² Giống như, Chúa Jêsus là Lời. Giảng là một tiên tri. Và Chúa Jêsus đã đến với ông, trong nước, bởi vì Lời luôn đến với nhà tiên tri, không hề sai. Hiểu không? Lời đến với điều đó.

¹⁰³ Vì thế, Môi-se, Lời đã đến với ông, là những điều răn. Và ông đã có chúng. Vậy thì, tại sao? Trước khi Lời được ban ra và được biểu hiện, Môi-se phải che giấu mặt mình, vì Lời đã không được biểu hiện cách hoàn toàn. Họ biết điều gì đó đã xảy ra, nhưng họ không biết đó là gì, tiếng sấm và tiếng sét vang rền. Cho đến nỗi, họ nói, “Hãy để Môi-se nói, và không phải Đức Chúa Trời.”

¹⁰⁴ Và Đức Chúa Trời phán, “Được, Ta sẽ làm điều đó. Từ đây trở đi, Ta sẽ không hiện ra như thế này nữa. Ta sẽ sai một tiên tri đến với họ. Vì vậy người sẽ...Ta sẽ phán qua tiên tri của Ta.”

¹⁰⁵ Bây giờ, nếu Môi-se, với luật pháp tự nhiên, (như Phao-lô, trong Cô-rinh-tô Nhì ở đây, đã bày tỏ cho chúng ta), phải che giấu mặt ông với thiên nhiên, huống chi sự Thiêng liêng sẽ là vinh hiển và che khuất với người không tin trước khi nó được bày tỏ ra cho người thế nào nữa! Huống chi họ sẽ gọi...Môi-se là người lập dị. Huống chi người ta sẽ gọi anh em, là những người mở toang tấm màn che mặt, đã đi vào trong Trụ Lửa đó, đã đi ra với Ôn phước! Và giờ đây anh em được tháo mạng che mặt. Dân sự không thể thấy điều đó. Họ không thể hiểu Nó.

106 “Nếu sự xác thịt được vinh hiển, hưởng chi điều siêu nhiên sẽ vinh hiển dường nào! Nếu sự xác thịt, đã chấm dứt với điều đó, đã được vinh hiển, hưởng chi điều *Này* mà không có sự chấm dứt với nó, sẽ vinh hiển dường bao!”

107 Nhưng, Nó vẫn, còn bị che giấu. Nó che giấu không phải với người tin, nhưng với người không tin. Người đó không thể nhìn thấy Nó. Đức Chúa Trời luôn che giấu chính Ngài với người không tin. Những truyền thống che giấu Nó. Giống như họ đã làm lúc ấy, ngày nay họ cũng làm vậy.

108 Đó là tấm màn thuộc linh mà chúng ta có lúc này, nơi mà tấm màn xác thịt đã có. Chúng được chứng thực bởi nhà tiên tri với Lời được viết ra, một người nói tiên tri, người mà đến với Lời được chép, để làm cho Nó rõ ràng.

109 Họ biết Lời đã ở đó, nhưng họ không biết Nó nghĩa là gì. Và Môi-se làm cho Nó rõ ràng. Ông nói, “Điều răn nói *Điều Này*, và tại sao *đây* là lý do.” Ngài làm cho Nó trở thành rõ ràng. Và trước khi Nó được làm cho rõ ràng, thì Nó đã bị che giấu.

110 Và ngày nay, cũng vậy, bị che giấu với nhiều người, cho đến khi Nó được bày tỏ ra và làm cho rõ ràng với dân sự. Đức Chúa Trời, Đức Chúa Trời toàn năng, bị che giấu trong xác thịt loài người, là Lời. Để ý. Chúng ta thấy rằng Nó được che giấu với người không tin, nhưng được bày tỏ cho người tin.

111 Để ý, Môi-se phải đi vào Trụ Lửa này, một mình. Không ai có thể đi với ông. Không phải là...nó...Điều đó nói gì với chúng ta? Rằng anh em không đến trong *Đây* nhờ sự gia nhập một nhóm Ngũ Tuần. Hiểu không? Ngài chẳng bao giờ bày tỏ Nó với một nhóm người. Ngài bày tỏ Nó cho một cá nhân. Và đó là cách nó xảy ra ngày nay. Anh em nói, “Tôi thuộc về một—một giáo hội. Tôi—tôi thuộc về giáo hội *này*.” Nhưng điều đó sẽ không có tác dụng. Hiểu không?

112 Và vì bất cứ ai cố gắng đi theo Môi-se, để giả mạo nó, là sự chết. Và ngày nay cũng vậy, sự chết thuộc linh, cố gắng giả mạo. Đó là điều...

113 Tối nay, chúng ta đang đi vào trong, có sự dấy lên giữa những nhóm người, những sự so sánh xác thịt; người nào đó cố gắng

hành động giống như Nó, và sống cuộc sống khác; có thể uống rượu, có thể hút thuốc, phụ nữ có thể sống bất kỳ...phần lớn bất cứ cách nào họ muốn, và giống như thể gian, và ở nhà và xem ti vi, và những thứ thuộc về thể gian, và vẫn tự xưng họ là tín đồ Ngũ Tuần. Họ đang cố gắng giả mạo điều chân thực. Điều đó chẳng bao giờ bày tỏ cho họ, tuy nhiên. Khi Nó được bày tỏ, thì nó đây vinh hiển, và điều gì đó cất điều đó khỏi anh em khi anh em bước đi vào trong Đó. Anh em trở nên tấm mạng che. Nó là... Nó thật sẽ không có tác dụng. Và giả mạo Nó là sự chết.

¹¹⁴ Màn che mặt của Môi-se; ông là Lời hằng sống đối với dân sự. Và ngày nay, những người mà bị che giấu là điều giống như vậy. “Họ là những thư tín được viết, để đọc cho tất cả mọi người.” Không phải thư tín *mới*; nhưng Thư tín đã được viết, để bày tỏ. Ấy là—ấy là những người mà tin Lời và lời hứa của thời đại này, rằng Đức Chúa Trời đang tuôn đổ Thần của Ngài, trên mọi xác thịt, và đó là những thư tín được viết ra. Và khi một người cố gắng giả tạo điều đó cách xác thịt, thì kết quả ngược lại. Cuộc đời anh em tỏ cho anh em thấy mình là gì.

¹¹⁵ Một lần nọ có một chàng trai, anh ta gặp rắc rối nào đó. Anh ta là một chàng trai tốt, nhưng anh ta—anh ta đi đến toà án. Và quan án nói, “Tôi thấy anh phạm tội. Tôi phải phạt anh ở tù.”

¹¹⁶ Anh ta nói, “Tôi muốn xét xử trường hợp của tôi.” Anh nói, “Tôi muốn xem xét thành tích của tôi.”

¹¹⁷ Ông ấy nói, “Anh không có thành tích. Thành tích của anh là điều kết án anh.”

¹¹⁸ Và đó là cách nó xảy ra ngày hôm nay, lý do hội thánh không tiến bộ như nó nên có. Nó là bằng thành tích. Nó là đời sống. Chúng ta phải tận hiến nhiều hơn. Chúng ta phải tin mọi Lời Đức Chúa Trời. Chúng ta phải tìm kiếm cho đến khi Lời đó trở nên thật với chúng ta. Hiểu không? Hiểu không? Thành tích là điều cản trở chúng ta đi vào.

¹¹⁹ Nhưng, lần nọ, (để giúp các bạn ra khỏi cái vòng này), cũng trong tòa án này, một chàng trai không có tiền. Anh ta không thể nộp phạt. Tiền phạt lên đến hàng ngàn đô-la. Nhưng anh có một anh cả đến và đã nộp tiền cho anh.

¹²⁰ Bây giờ, chúng ta đã có Anh Cả, Chúa Jê-sus, Con Đức Chúa Trời. Và Ngài đến để nộp thể cho chúng ta, nếu chúng ta sẽ chỉ tin điều đó và có thể vào bức màn với Ngài. Giống như, Ngài là Môi-se của chúng ta. Chúa Jê-sus là Môi-se của chúng ta ngày hôm nay. Môi-se, đã che giấu, là Lời hằng sống với dân sự. Ngày nay, Chúa Jê-sus, đã che giấu, là Lời hằng sống với mọi người, mà, Chúa Jê-sus trong Hội thánh. Đức Thánh Linh, Con Đức Chúa Trời ở trong dân sự, đang bày tỏ Lời bởi lời hứa ngày nay, làm cho Nó thật chính xác. Cũng giống như vậy bây giờ.

¹²¹ Và nên nhớ, Môi-se đã làm điều này, và đã biểu hiện điều này, không phải cho tất cả thế gian, nhưng cho những người xuất hành, chỉ một tầng lớp người, đó là những người ra khỏi xứ... trong sự xuất hành.

¹²² Và ngày nay, Đức Thánh Linh, trên gương mặt của nhiều người mà nói, “Sự chữa lành Thiêng liêng là không đúng.” Khi tôi đang hỏi ý kiến...

¹²³ Một bác sĩ gọi tôi đến, ngày nọ, về một phụ nữ trẻ, ồ, có bốn hay năm trường hợp ở đó, chỉ nằm chờ chết, chờ hàng giờ, và Đức Thánh Linh đã chữa lành họ. Bác sĩ đã thắc mắc về điều đó. Ông đã nói, “Điều này sao có thể được? Tại sao,” ông nói, “tôi—tôi...Đó là bệnh nhân của tôi.”

¹²⁴ Tôi nói, “Đã là thế. Nhưng bây giờ đó là của Đức Chúa Trời. Nó—nó, nó là đối tượng của Ngài bây giờ.” Hiểu không?

¹²⁵ Và vì vậy các bạn thấy sự việc nó là, rằng Đức Chúa Trời đang kêu gọi một sự xuất hành, đến từ phía sau bức màn xác thịt là người mà cố gắng giả mạo, người mà cố gắng gia nhập giáo hội; không phải Giám Lý, Báp-tít, Trưởng Lão, với nhau, nhưng các giáo hội Ngũ Tuần. Đó là một công việc cá nhân. Đó là giữa anh em và Đức Chúa Trời. Anh em phải đi vào, không phải nhóm của anh em, không phải giáo hội của anh em, không phải mục sư của anh em, nhưng chính anh em là người phải đi vào.

¹²⁶ Tôi muốn anh em chú ý đến đặc tính khác của Môi-se, khi ông xuất hiện. Tuy nhiên, là một tiên tri, là người vĩ đại mà ông đã có, khi ông xuất hiện với Lời, dân sự thấy rằng ông được thay đổi. Điều gì đó đã xảy đến với ông. Khi ông đi ra với Lời được

chứng thực của thời đại đó, những điều răn, ông là một người đã thay đổi.

127 Và anh em cũng sẽ vậy, khi anh em đến ở phía sau bức màn con người đó mà sẽ cười nhạo về buổi nhóm như thế này; người đó mà sẽ vấp ngã về sự chữa lành Thiên liêng, và nói những ngày phép lạ chỉ là quá khứ. Anh em đã rơi từ đằng sau bức màn con người đó ở đó, bức màn truyền thống, và mọi người sẽ biết điều gì đó đã xảy ra cho anh em.

128 Giống như người anh đáng kính của chúng ta, Jim Brown. Tôi tưởng tượng hầu hết những người Trưởng Lão biết rằng điều gì đó đã xảy đến với anh ấy, bởi vì anh ấy—anh ấy đến từ đằng sau bức màn truyền thống. Anh đã thấy điều gì đó trong dân sự, mà đã hấp dẫn anh, và anh đã ra khỏi từ đằng sau bức màn.

129 Ồ, anh em, khi anh em đi ra từ sau bức màn, anh em sẽ nhìn thấy trọn vẹn về dân sự lúc ấy, mà họ có thể nhìn thấy điều gì đó đã xảy đến với anh em. Lời bị che giấu, với người không tin, nhưng cho người tin thì có cái nhìn trọn vẹn. “Đức Chúa Jêsus Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.”

130 Thế thì, đó là Đức Chúa Trời. Trong thời của họ, đó là Đức Chúa Trời ở trong một Người, là Con Ngài, Chúa Jêsus Christ. Chúng ta tin điều đó. Không chỉ là một đấng tiên tri, không chỉ là một người bình thường, con người bình thường. Đó chính là Đức Chúa Trời trong Đấng Christ; Đức Chúa Trời trong một Người; sự đầy đủ của thần tánh Đức Chúa Trời, trong thân thể một Người. Đức Chúa Trời trong một Người!

131 Bây giờ đó là Đức Chúa Trời trong những con người, sự trọn vẹn của thần tánh Đức Chúa Trời, ở trong toàn bộ Hội thánh Ngài như có hình, biểu hiện chính Ngài, làm ứng nghiệm Lời Ngài.

132 Bây giờ chúng ta thấy, Đức Chúa Trời, mọi thời đại, đã có lớp da che ở trên Nó. Ngài, Đức Chúa Trời, đã được che giấu phía sau một màng che.

133 Điều đó chỉ nhắc tôi nhớ về một—một câu chuyện nhỏ đã xảy ra ở dưới miền Nam. Và vì vậy có một gia đình Cơ-đốc. Và rồi trong gia đình Cơ-đốc này họ đã tin Đức Chúa Trời, và họ—họ nghĩ rằng—rằng Đức Chúa Trời bảo vệ họ khỏi mọi rắc rối. Và,

điều mà, Ngài làm. Và họ có bé Junior, cậu bé khoảng bảy hay tám tuổi. Và—và bé đi học trường Chúa nhật và là một cậu bé rất tốt. Nhưng cậu bé hoảng sợ trong cơn bão, đặc biệt là khi có tia chớp lóe lên.

¹³⁴ Và tôi đã nói điều này với một người, ngày nọ, khi mảnh ghép này đã đưa ra về người đàn ông này được chữa lành. Cũng mục sư này đã nói, “Họ làm anh thành một vị thần, Anh Branham à.”

¹³⁵ Ồ, ông ta là người chỉ trích, vì thế tôi nghĩ tôi chỉ hầu như cắt ngang nó, một chút thôi. Không làm tổn thương, anh em biết, nhưng chỉ hầu như chỉ...Tôi nói, “Điều đó đi quá xa với Kinh Thánh, phải thế không?” Hiểu không? Tôi nói, “Không, không phải,” tôi nói, “bởi vì Chúa Jêsus đã gọi các tiên tri là ‘các thần.’ Hiểu không? Đúng vậy, ‘Thần.’”

¹³⁶ Và họ nói, “Ồ, mọi người các anh cố gắng chiếm chỗ của Đức Chúa Trời.” Điều đó không vượt quá giới hạn cho phép. Chính xác là điều đó. Nó chính xác. Đức Chúa Trời đã thể hiện trong xác thịt, đúng như Ngài đã hứa.

¹³⁷ Gia đình nhỏ này, chúng ta thấy. Tôi kể cho anh ta câu chuyện nhỏ này, mà chợt đến trong tâm trí tôi ngay bây giờ. Điều đó, một buổi tối kia khi trận bão ập tới, và người mẹ nói với Junior, nói, “Bây giờ, con lên lầu, con ơi, và đi ngủ.”

Nói, “Mẹ ơi, con sợ lắm,” nó nói.

“Không có gì sẽ làm hại con đâu. Cứ đi lên và ngủ đi.”

¹³⁸ Bé Junior lên trên đó, và tia chớp quanh cửa sổ. Và cậu bé rất hoảng sợ, cậu bé trùm đầu lại, và cậu vẫn nghe tia—tia chớp, hay thấy tia chớp lóe sáng trên các cửa sổ, và—và nghe tiếng sấm gầm vang. Vì thế cậu bé kêu lên, “Mẹ ơi!”

Và bà ấy hỏi, “Con muốn gì, Junior?”

Nói, “Lên đây và ngủ với con.”

¹³⁹ Vậy bà ấy đi lên cầu thang, giống như bất cứ người mẹ tốt, trung kiên nào sẽ làm. Và bà đi lên, và bà ôm bé Junior vào vòng tay mình. Và bà nói, “Junior, mẹ muốn nói với con chỉ một lát thôi.”

Nói, “Nói đi, mẹ ơi.”

140 Nói, “Bây giờ con phải nhớ điều này trong trí. Chúng ta đi nhà thờ, thường xuyên. Chúng ta đọc Kinh Thánh. Chúng ta cầu nguyện. Chúng ta là một gia đình Cơ-đốc. Chúng ta tin nơi Đức Chúa Trời.” Và nói, “Chúng ta tin điều đó, trong những trận bão và bất cứ việc gì diễn ra, Đức Chúa Trời là sự che chở của chúng ta.”

141 Cậu ấy nói, “Mẹ ơi, con tin từng chút điều đó. Nhưng,” nói, “khi tia chớp đó rất gần,” cậu ấy nói, “con—con muốn Đức Chúa Trời có lớp da bọc trên Nó.”

142 Vì vậy, tôi—tôi nghĩ, không chỉ Junior, nhưng tất cả chúng ta đều cảm nhận cách đó. Khi chúng ta đến với nhau, khi chúng ta cầu nguyện cho người khác, Đức Chúa Trời bao phủ trên Nó.

143 Và chúng ta thấy ở đây rằng Đức Chúa Trời luôn có lớp vỏ bọc trên Ngài. Khi Môi-se nhìn thấy Ngài, thì Ngài có lớp vỏ bọc trên Ngài, trông giống như một Người. Khi Đức Chúa Trời ở phía sau những bức màn che, Ngài đã có lớp da trên Ngài. Và Đức Chúa Trời, tối nay, trong Hội thánh Ngài, được che khuất trong Hội thánh Ngài với lớp da ở trên Nó. Ngài vẫn là Đức Chúa Trời không hề thay đổi, tối nay. Chúng ta thấy điều đó.

144 Nhưng bây giờ, như từng có, tấm màn da là những gì nắm lấy các truyền thống. Họ thật sự không thể tin rằng đó là Đức Chúa Trời làm cho dân sự hành động như thế. Hiểu không? Chính là vì Đức Chúa Trời được che giấu trong Hội thánh Ngài, trong lớp da, da ở trên Nó. Đúng vậy. Ngài bị che giấu đối với người không tin, và được bày tỏ cho người tin. Vâng, thưa quý vị.

145 Vậy thì, khi tấm màn truyền thống của họ, của những truyền thống của những trưởng lão và Lời, bị phá vỡ, ồ, dĩ nhiên, ngày hôm nay, rồi hiện ra rõ ràng, chúng ta nhìn thấy Ngài, Thần thánh lại che giấu trong xác thịt con người. Hê-bơ-rơ 1 đã nói vậy.

146 Và cũng như Sáng thế ký 18. Anh em nhớ, Đức Chúa Trời là một Người, đứng ở đó, ăn, và nói chuyện với Áp-ra-ham, và bảo Sa-ra đang làm gì trong trại ở sau Nó.

147 Và Chúa Jêsus phán, “Như việc đã xảy ra trong thời Nô-ê thế nào, thì sự Đến của Con người cũng thế ấy.” Thần thánh che giấu lần nữa trong xác thịt con người! Bây giờ, nhớ rằng, Chúa Jêsus

đã không nói, “Khi nào Con Đức Chúa Trời được tỏ ra.” Trong Lu-ca chương 17, tôi tin, và khoảng câu thứ 20, 21, khoảng nơi đó, Ngài phán, “Và khi Con người được tỏ ra.” Con Người, trở lại trong—trong—trong Hội thánh lần nữa, hiện ra trong con người; không phải Con Đức Chúa Trời, nhưng Con người lại lần nữa, trở lại trong Hội thánh Ngài lần nữa, trong những ngày sau rốt. Chúng ta thấy rằng Ngài đã hứa điều đó trong những lời hứa của Đức Chúa Trời.

148 Chúng ta chú ý điều khác, trong Cựu Ước. Tôi có lời Kinh Thánh ở đây, trong Xuất Ê-díp-tô ký. Rằng, lớp da linh dương cũ kỹ, nó đã làm gì? Nó che giấu Vinh quang của Đức Chúa Trời với con người. Lớp da linh dương; thậm chí dân sự không thể nhìn thấy Nó, bởi vì chính là lớp da đã giữ Nó. Lớp da đã...Sự Vinh quang của Đức Chúa Trời ở đằng sau lớp da đó.

149 Và bây giờ Vinh quang Đức Chúa Trời ở đằng sau lớp da của anh em. Đúng vậy. Và những truyền thống không thể nhìn thấy Nó được. Nó ở bên trong tấm màn đó, nơi đó là Lời Ngài.

150 Bên trong của lớp da đó là gì phía sau đó, những lớp da linh dương cũ kỹ đó?

151 Mà, “Không có vẻ đẹp để để chúng ta ưa thích Nó. Và khi Nó đã trở nên xác thịt và ở giữa chúng ta, Nó vẫn không có vẻ đẹp để chúng ta ưa thích Nó.”

152 Và bây giờ ngày hôm nay cũng vậy. Không có điều gì trong một người đàn ông hay một người nữ, để có thể được ưa thích. Chính là điều ở đằng sau đó. Đó mới chính là điều ấy. “Ồ,” anh em nói, “gã đó, tôi biết anh ta trước đây là người nghiện rượu. Anh ta từng làm *điều này*.” Tôi không quan tâm đến điều anh ta làm trước đây. Điều gì che giấu đằng sau lớp da đó? Đằng sau đó là gì, điều đó mới là điều kể đến. Đó là điều mà, nhiều người bị mù. Lớp da làm mù dân chúng. Hiểu không? Họ nói, “Tôi nhớ khi người phụ nữ đó trước đây.” Tôi biết cô ta trước đây là thế nào, nhưng còn bây giờ thì sao? Hiểu không?

153 Chúng những lớp da, mà đã từng ở trên con linh dương, nhưng bây giờ nó đang che giấu sự Vinh quang của Đức Chúa

Trời, làm cho Nó trú đằng sau nó. Nó đã ở trên một con vật, nhưng bây giờ nó đang chứa sự Vinh quang của Đức Chúa Trời.

154 Và lớp da của anh em cũng có thể được thay đổi như vậy, tối nay, để làm nên nơi ở cho Đức Chúa Trời, Đức Chúa Trời ở trong con người.

155 Nhìn xem. Lớp da linh dương cũ kỹ, chúng ta thấy, phía sau nó là... Bên trong đó là Lời. Và, Lời, cũng là bánh thánh. Hòm giao ước được rảy. Và đó là gì? Sự Vinh quang Shekinah đã ở trong đó.

156 Bây giờ, Lời là Hạt giống, và Nó không thể sanh ra cho đến khi sự Vinh-... Con chiếu rọi vào Nó. Con phải ở trên Hạt giống, để làm cho Nó chịu đựng và làm cho Nó sanh ra. Và đó là cách duy nhất. Anh em nắm lấy Lời, đẩy, nhận lấy Lời Đức Chúa Trời trong tấm lòng anh em, và bước đi trong sự Vinh quang Shekinah. Và khi anh em làm thế, Nó sẽ mang đến bánh thánh, Ma-na, đó là thứ duy nhất ban cho một dân được biệt riêng. Một thứ duy nhất mà có thể ăn nó, mà được phép ăn nó, là chỉ những người mà được cho phép và biết Nó. Phao-lô nói ở đây, “Thay đổi từ Vinh quang này đến Vinh quang khác.” Anh em biết, cuối cùng, Nó đến cho tới khi Nó trở lại với sự Vinh quang nguyên thủy của Nó.

157 Nó cũng giống như một hạt giống của sự vinh quang buổi sáng. Hạt giống của một bông hoa, nó rơi xuống đất. Hạt giống bấp rơi xuống đất. Điều đầu tiên là gì? Nó mọc lên, và nó là một chồi nhỏ. Sau đó nó có quả. Rồi, từ một quả, trở lại hạt nguyên thủy của nó.

158 Ồ, điều đó chính xác những gì Hội thánh đã làm. Nó đến từ Luther, Wesley, và bây giờ trở về Hạt ban đầu, trở về sự Vinh quang ban đầu của Nó, trở về với sự Vinh quang ở buổi ban đầu. Con mà đã dấy lên ở phương Đông, cũng là Con mà đang biểu hiện sự việc giống như vậy ở phương Tây, thay đổi từ Vinh quang này đến Vinh quang khác. Nó đã thay đổi từ ngoại giáo, xuống thành Luther; và từ Luther, đến Wesley; từ Wesley, ra thành Ngũ Tuần; và cứ tiếp tục, thay đổi từ Vinh quang đến Vinh quang, tạo nên Ma-na giấu kín.

159 Và bây giờ Nó chín muồi, để đem Ngài trở lại giống như Ngài đã có ở buổi ban đầu, cùng chức vụ của Ngài; cùng Chúa Jêsus,

cùng quyền năng, cùng Đức Thánh Linh. Cùng một Đấng mà đã giáng xuống vào Ngày lễ Ngũ Tuần, là cùng Đức Thánh Linh mà đã biểu hiện ngày nay, từ Vinh quang đến Vinh quang, đến Vinh quang. Và trở về Hạt giống ban đầu của Nó, với phép báp-têm của Đức Thánh Linh; với cùng những dấu hiệu, cùng những phép lạ, cùng phép báp-têm giống nhau; cùng loại người, hành động cách giống nhau, với cùng quyền năng, cảm giác giống nhau. Nó từ Vinh quang đến Vinh quang. Và điều tiếp theo sẽ là, “Được thay đổi từ Vinh quang này, vào một thân thể giống như thân thể đầy vinh quang của Chính Ngài, mà chúng ta sẽ nhìn thấy Ngài.” Áp-ra-ham đã thấy giống như vậy.

¹⁶⁰ Bây giờ chú ý. Chúng ta thấy nó được thay đổi thế nào. Kể từ khi Đồi Sọ, chúng ta được mời đến để chia sẻ Vinh quang của Ngài. Bây giờ, trong Cô-rinh-tô Nhất 12, “Chúng ta đều chịu phép báp-têm trong Thân Ngài. Bởi một Thánh Linh tất cả chúng ta đều chịu báp-têm.” Không bằng một thứ “nước.” “Một Thánh Linh, tất cả chúng ta đều chịu báp-têm.” Đúng vậy, bây giờ, và rồi chúng ta trở nên phần của Ngài.

¹⁶¹ Tôi hy vọng tôi không giữ quý vị quá lâu. [Hội chúng nói, “Không.”—Bt.] Hiểu không? Tôi hi vọng tôi không.

¹⁶² Nhưng, nó thật giống như đang chơi bản nhạc giao hưởng tuyệt vời, hay đang đóng một vở kịch.

¹⁶³ Tôi không biết nhiều về nhạc giao hưởng hay kịch. Nhưng tôi xem vở kịch này...Tôi nói về vở *Carmen*, khi con gái tôi và chúng đã đóng vở kịch đó. Và chúng—và chúng đang đóng trong bản nhạc giao hưởng này, trong vở *Carmen*. Chúng đang đóng vai. Âm nhạc đã—đã—đang diễn ra giống nhau.

¹⁶⁴ Đó là cách nó xảy ra khi anh em được báp-têm bởi Đức Thánh Linh, vào trong Đấng Christ.

¹⁶⁵ Bây giờ, đây, nhiều người trong anh em đã đọc hay nghe câu chuyện về nhà soạn nhạc vĩ đại người Nga mà đã soạn *Peter Và Chó Sói*. Và cách mà ông ấy, họ đã biểu diễn nhạc chấp chửa và mọi thứ. Và bất kỳ ai cũng biết câu chuyện đó, mà đang đọc một tờ báo, và có thể nghe bản nhạc giao hưởng đó, nó đang đóng vai

thế nào, vở kịch, chơi nhạc, ồ, họ biết mọi sự thay đổi. Họ có thể nhìn thấy nó ở đây, và thấy sự thay đổi.

¹⁶⁶ Nhưng, bây giờ, điều gì xảy ra nếu nhà—nếu nhà soạn nhạc viết điều gì đó, và chúng ta thấy rằng nó không phải chỉ cần diễn vai phù hợp? Thế rồi chúng ta thấy rằng có điều gì đó xảy ra. Có điều gì đó bị thiếu, khi chúng ta xem chúng. Người mà đã soạn ra nó đã làm ra nó và viết nó ra, và rồi bản nhạc đang được chơi, đúng phải nốt nhạc sai. Có điều gì đó không ổn. Người đạo diễn đã đưa ra sự chuyển động sai. Hiểu không?

¹⁶⁷ Và đó là vấn đề ngày nay, hồi anh em Lutheran của tôi, anh em Báp-tít của tôi, anh em Ngũ Tuần của tôi. Tất cả các anh em của tôi từ mọi giáo phái khác nhau, đó là những gì xảy ra. Hiểu không? Các anh em đang cố gắng để đưa ra một nốt mà đúng trở lại trong thời của Luther, Wesley, như thế, khi mà, thực sự, Bản nhạc trình diễn ở đây chỉ cho thấy nó là thời khác. Hiểu không? Hiểu không? Hiểu không? Chúng ta không thể sống trong ánh sáng của Luther; ông là nhà cải chánh. Chúng ta trân trọng sự đóng góp của—của ông, nhưng chúng ta đã kết thúc điều đó. Chúng ta ở trên đây phía sau của Sách lúc này. Hiểu không? Chúng ta không thể—chúng ta không thể chơi Nó đến cùng như thế.

¹⁶⁸ Bây giờ, cách duy nhất mà anh em chỉ có thể được làm điều đó, hồi anh em yêu dấu của tôi, là đây. Và hồi anh em của thế giới, của các nơi trên thế giới, tôi có thể nói, có một cách duy nhất cho—cho đạo diễn đó làm. Ông ấy phải ở trong cùng Thánh Linh mà Nhà Soạn Nhạc đã có, thì ông ấy có được Nó. Và khi Hội thánh, Bản nhạc giao hưởng chính Nó, nơi thế giới đang nhìn xem những dấu kỳ và những phép lạ; khi Hội thánh, và Nhà Soạn Nhạc, và đạo diễn, tất cả đều ở trong Thánh Linh của Nhà Soạn Nhạc.

¹⁶⁹ Thế thì khi họ nói, “Ngày phép lạ là quá khứ,” điều đó không đánh vào nốt nhạc đúng.

¹⁷⁰ Nhưng khi nó đánh vào nhịp điệu đúng của Nó, và Linh thích hợp của Nó; anh em sẽ làm điều đó thế nào cho đến khi Thánh Linh của Nhà Soạn Nhạc, giáng xuống? A-men. Thế thì khi anh em nói, “Những ngày phép lạ chẳng bao giờ qua đi,” thì Dân

Nhạc giao hưởng sẽ vang lên, “A-men!” Khi chúng ta đánh, nói, “Đức Chúa Jêsus Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi,” thì Dàn Nhạc vang lên, “A-men!” “Các người sẽ nhận lấy quyền năng sau khi Đức Thánh Linh này giáng trên các người.” Dàn Nhạc giao hưởng sẽ vang lên, “A-men! Tôi đã nhận được Nó!” Không còn có sự phỏng đoán gì về nó nữa lúc đó. Cả Dàn Nhạc hòa tấu đúng với Lời. Nó sẽ...[Anh Branham vỗ tay với nhau ba lần—Bt.] Chính là điều đó. Ồ! Đó là việc lạ lùng. Người đạo diễn và Nhà Soạn Nhạc phải ở trong cùng một Thánh Linh. Và các nhạc sĩ cũng phải ở trong cùng một Thánh Linh, để biểu diễn Nó. Và thế gian đang kinh ngạc tự hỏi việc gì đang diễn ra.

¹⁷¹ Chủ nghĩa cộng sản họ nói về, và khiến tôi phát đau với nó, và tất cả chủng tộc này và mọi thứ khác, và sự phân biệt đối xử. Ồ, chào ôi! Như thế, tất cả điều vô nghĩa này, khi mà sự Đến của Chúa đã gần rồi, lại có người đang đánh sai nốt nhạc. Tôi e rằng các nhà chỉ huy đã...Các người chỉ huy đã đi ra ngoài Thần Linh của Nhà Soạn Nhạc.

¹⁷² Khi chúng ta có được Thần Linh của Nhà Soạn Nhạc, quyền năng ban đầu đó của Đức Chúa Trời mà Kinh Thánh đã nói, “Người xưa được Đức Thánh Linh cảm động để viết Kinh Thánh này,” anh em sẽ nhìn thấy hai mảnh giấy của người Trung Hoa sẽ đến với nhau, giống y như Kinh Thánh của Đức Chúa Trời và người tin sẽ đến với nhau, bởi vì cả hai ở trong cùng một Thánh Linh. Cả hai đều cùng một thứ. Chúng khớp đúng với nhau. Những gì chúng ta cần ngày nay là những người chỉ huy, đúng thế, trở lại với Lời, trở lại và tin Nó đúng như Nó đã nói. Rồi anh em thấy Đức Chúa Trời, chính Ngài. Điều đó là sự vén màn. Vở kịch được trở nên thực.

¹⁷³ Ngày nay, họ nói, “Ồ, Ngài là Đức Chúa Trời lịch sử. Chúng ta biết Ngài đã vượt qua Biển Đỏ. Ngài đã làm tất cả *điều này*. Và Ngài ở trong lò—lò lửa hực với dân Hê-bơ-rơ.” Ích lợi gì một Đức Chúa Trời của lịch sử, phải không, nếu Ngài không giống như vậy ngày hôm nay? Con người chỉ đang tôn vinh Đức Chúa Trời vì những gì Ngài đã làm, nghĩ về những gì Ngài sẽ làm, mà lãng quên những gì Ngài đang làm. Điều đó thì đúng trong con người

để làm thế. Và ngày nay cũng vậy, hỡi anh em của tôi. Nó giống y như vậy. Ồ, chào ôi!

174 Chúng ta hãy trở lại và lấy Dân Nhạc đang chơi đúng, mà thế gian có thể thấy. Chúa Jêsus phán, “Nếu Ta được cất lên khỏi đất này, Ta sẽ kéo mọi người đến với Ta.” Và, “Ngài là đấng hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.”

175 Hãy để các người chỉ huy nhận lấy Thánh Linh, với những nhạc sĩ và Nhà Soạn Nhạc, mọi thứ sẽ được đúng. Thế thì chúng ta, không có sự phỏng đoán công việc về điều đó, chúng ta được nhận biết với Ngài lúc đó. Hê-bơ-rơ 13:8 nói, “Ngài là đấng hôm qua, ngày nay và cho đến đời đời không thay đổi.”

176 Chúng ta được biết với Ngài trong Công Vụ 2. Chúng ta được nhận biết với họ, với cùng một phép báp-têm, cùng một việc. Tất cả điều Ngài đã có lúc ấy và tất cả điều Ngài hiện có, tất cả điều Ngài đã có và tất cả Ngài hiện có, thì chúng ta có. Điều đó hoàn toàn chính xác.

177 Giống như nếu tôi muốn trở nên một người Mỹ thực sự, tôi phải được chứng minh với mọi thứ nó đã có, mọi thứ nó hiện có. Tôi phải được nhận diện với điều đó, nếu tôi là một người Mỹ thật.

178 Nếu tôi là một người Mỹ thực sự, thì tôi đã đáp lên ở trên Plymouth Rock. A-men. Tôi đã ở đó, nếu tôi là một người Mỹ. Anh em cũng vậy; anh em đã đặt chân trên Plymouth Rock với các tổ phụ hành hương. Trên Plymouth Rock, khi họ ở đó, tôi đã ở với họ; anh em cũng thế, mọi người.

179 Tôi đạp xe với Paul Revere, xuống con đường, để cảnh báo cô ấy về sự nguy hiểm. Điều đó hoàn toàn chính xác.

180 Ngay ở dưới đây tại Thung lũng Forge, tôi đã băng qua Delaware đóng băng, có đám đông người lính mà, nửa trong số họ, đã không có giày mang. Tôi đã cầu nguyện suốt đêm với George Washington, trước rồi. Tôi băng qua Delaware với một khải tượng trong lòng. Chúng tôi là người Mỹ. Vâng, thưa anh em. Ở Thung lũng Forge, tôi chắc chắn đã làm vậy.

181 Tôi trở lại cảm ơn với những người cha Lễ Tạ ơn ban đầu. Tôi đã trở lại cảm ơn Đức Chúa Trời. Nếu tôi là một người Mỹ thật sự, tôi được nhận biết ở đó tại bàn ấy.

182 Nếu tôi là là người Mỹ thật, tôi được nhận diện khi tôi đứng với Stonewall Jackson.

183 Nếu tôi là người Mỹ thật sự, tôi được chứng minh ở Tiệc Trà Boston, vâng, thưa quý vị, khi chúng ta chối bỏ có những điều đã kéo che mắt chúng ta. Ồ, tôi như người Mỹ thật sự. Tôi đã được nhận biết ở đây với điều đó. Vâng, thưa quý vị. Ồ, chào ôi!

184 Tôi đã rung Chuông Tự Do, lần đầu tiên vào ngày 4 tháng Bảy, năm 1776. Tôi rung Chuông Tự Do ở đây và tuyên bố rằng chúng ta được độc lập. Là một người Mỹ thực sự, tôi phải như thế.

185 Tôi được nhận diện với sự hổ thẹn trong cuộc Cách Mạng, khi anh em chiến đấu chống lại. Tôi phải chịu nhục nhã của nó, cũng như khi tôi cùng hưởng vinh dự của nó. Nếu tôi là người Mỹ, tôi phải là thế. Tôi được nhận biết với nó. Vâng, thưa quý vị.

186 Tôi được nhận biết ở Gettysburg dưới đó, khi Lincoln có bài diễn thuyết của ông. Vâng, thưa quý vị.

187 Tôi đã ở trên Đảo Wake, trên thân thể của những người lính đầm máu. Tôi đã lớn lên ở Đảo Wake.

Trên đảo Guam, tôi đã giúp kéo lá cờ đó.

188 Tôi là một người Mỹ thật sự. A-men. Hết thấy điều nó có, tôi có, và tự hào về nó. Vâng, thật vậy. Tất cả nước Mỹ đã có, tất cả nó hiện có, tôi vẫn có điều đó, là người Mỹ. Mọi sự nó có, tôi phải có, bởi vì tôi được nhận biết với nó.

189 Cũng giống như vậy, bởi là một Cơ-đốc nhân chân thật, anh em phải được nhận với nó.

190 Tôi đã giảng với Môi-se, và cảnhh...hay với Nô-ê, và đã cảnh báo cho mọi người về sự phán xét sắp đến; để là một Cơ-đốc nhân chân thật.

191 Tôi đã ở với Môi-se nơi bụi gai cháy. Tôi đã thấy Trục Lửa. Tôi đã thấy sự Vinh quang Ngài. Tôi đã ở với Môi-se trên đó trong đồng vắng, để là một Cơ-đốc nhân. Tôi phải được nhận biết với mọi điều Đức Chúa Trời đã có, để là một Cơ-đốc nhân. Tôi đã nhìn

thấy vinh quang Ngài. Tôi đã nghe Tiếng Ngài. Đừng cố gắng giải thích khác với tôi bây giờ, vì tôi đã ở đó. Tôi biết tôi đang nói về điều gì. Tôi đã nhìn thấy những gì đã xảy ra. Vâng, thưa quý vị.

¹⁹² Tôi đã ở Biển Đỏ, khi tôi nhìn thấy Thánh Linh của Đức Chúa Trời giáng xuống và rẽ nước sang một bên; không nhờ những đám sậy, mà ngày nay họ đang cố gắng nói, nhưng đi qua biển khoảng ba mươi mét. Tôi đã thấy Thánh Linh của Đức Chúa Trời. Tôi đã bước đi với Môi-se qua vùng đất khô đó, vượt qua Biển Đỏ đó.

¹⁹³ Tôi đã đứng trên Núi Si-nai và nhìn thấy sấm và tia chớp xuống. Tôi đã ăn bánh Ma-na với họ ở đó. Tôi đã uống nước chảy ra từ Tầng Đá đó. Tôi vẫn đang làm điều đó tối nay. Tôi được nhận biết với những người ăn Ma-na. Tôi được nhận biết với họ rằng đã uống nước từ Tầng Đá.

¹⁹⁴ Tôi cũng được nhận biết khi Giô-suê thổi kèn, và những bức tường của Giê-ri-cô sụp đổ xuống.

Tôi đã ở trong hang sư tử với Đa-ni-ên.

Tôi đã ở trong lò lửa hực với những người Hê-bơ-rơ.

Tôi đã ở trên Núi...với Ê-li trên Núi Cạt-mên.

¹⁹⁵ Tôi đã ở với Giăng Báp-tít, và trước họ những người chỉ trích. Tôi đã nhìn thấy Thánh Linh của Đức Chúa Trời giáng xuống. Tôi đã nghe Tiếng của Đức Chúa Trời phán, “Đây là Con yêu dấu của Ta trong Con Ta vui lòng ngự vào.” Vâng, thưa quý vị. Tôi chắc chắn được chứng minh với ông. Điều đó hoàn toàn chính xác.

¹⁹⁶ Tôi được nhận biết ở đó tại mộ của La-xa-rơ, khi Ngài khiến La-xa-rơ sống lại. Tôi được nhận biết, với người đàn bà bên giếng, khi Ngài nói về tội lỗi của bà. Vâng, thưa quý vị.

¹⁹⁷ Tôi được nhận biết cách chắc chắn với Ngài trong sự chết Ngài. Và tôi được nhận biết vào Lễ Phục Sinh đầu tiên. Tôi được sống lại với Ngài từ kẻ chết. Tôi được nhận biết với Ngài trong sự chết Ngài.

¹⁹⁸ Tôi được ở với một trăm hai mươi người, trên phòng cao. Tôi được chứng minh ở đó với họ. Ô! Tôi—tôi cảm thấy ngoan đạo. Ô, chào ôi! Tôi đã được nhận biết ở đó. Tôi là một trong họ. Tôi

được nhận biết. Tôi có kinh nghiệm giống như kinh nghiệm họ đã có. Tôi đã ở đó khi điều đó xảy ra, để là Cơ-đốc nhân thật. Tôi đã chứng kiến ngọn Gió ào ào thổi đến mạnh mẽ. Tôi đã chứng kiến điều đó. Tôi cảm thấy quyền năng của Đức Chúa Trời khi Nó rung động. Tôi đã ở với họ mà đã nói tiếng lạ. Tôi đã cảm nhận sự xúc dầu đến trong nơi đó. Tôi đã ở với họ. Tôi đã được nhận dạng với họ khi Đức Thánh Linh bắt đầu ban cho họ nói tiếng lạ, với họ.

¹⁹⁹ Tôi đã ở với Phi-e-rơ, trước những người chỉ trích trong Công Vụ 2, khi ông giảng bài giảng tuyệt vời mà ông đã giảng. Tôi đã được nhận biết với ông. Vâng, thưa quý vị.

²⁰⁰ Trong Công Vụ 4, khi họ nhóm nhau lại, tôi đã ở với họ khi tòa nhà rung động. Sau buổi nhóm cầu nguyện, tòa nhà rung động nơi họ đang ngồi. Tôi được nhận dạng với họ ở đó.

Tôi đã giảng với Phao-lô trên Đồi Mars. Vâng, thưa quý vị.

²⁰¹ Tôi đã ở với Giảng trên Đảo Bát-mô, và đã nhìn thấy sự Đến lần thứ hai của Ngài.

Tôi đã ở với Luther trong cuộc cải chánh.

²⁰² Tôi đã ở với Wesley, ngọn lửa đó; đã bị cướp lấy từ đám cháy, khi cuộc bạo loạn lớn chống lại giáo hội Anh giáo. Tôi đã ở đó với ông.

²⁰³ Và tối nay tôi ở đây, 1964, ở Philadelphia, Pennsylvania, được nhận ra với cùng một nhóm người, với cùng một kinh nghiệm. Tôi phải là, là một Cơ-đốc nhân. Tôi phải được nhận biết nơi Lời Đức Chúa Trời đang được bày tỏ. Tôi được nhận biết với một nhóm người mà cảm nhận được Thánh Linh của Đức Chúa Trời.

²⁰⁴ Tôi được nhận biết với nhóm người mà biết Ngài được bày tỏ ra, mà biết Ngài là đấng hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi, mà biết rằng Đây không phải là sự cuồng tín. “Đó là Đức Chúa Jêsus Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.” Tôi được nhận biết với nhóm người đó ở đây, tối nay. Tuy nhiên, họ được gọi là một đám dị giáo, tuy bị gọi là một đám người cuồng tín, vì Lời Đức Chúa Trời. Nhưng, “Tôi không hổ thẹn về Tin lành của Đức Chúa Jêsus Christ, vì Nó là quyền phép của Đức Chúa Trời cho sự cứu rỗi,” và tôi là

một. Tôi với họ là những thư tín sống động tôi đã nói về, đã được chứng thực, Đức Chúa Trời che giấu trong hình hài con người, trong những người nam và những người nữ. Ồ!

205 Đức Chúa Trời ở trong *en morphe* của Ngài lần nữa, để lộ ra chính Ngài và bày tỏ chính Ngài cho dân sự Ngài. Nhà Vua vĩ đại ấy Đấng đã bỏ qua một bên Vinh quang Ngài. “Còn ít lâu nữa và thế gian sẽ không thấy Ta nữa. Ta sẽ bị che giấu với họ. Nhưng các người sẽ thấy Ta, vì Ta sẽ ở với các người, thậm chí ở trong các người, luôn cho đến ngày tận thế, thay đổi từ Luther đến Wesley, từ người này đến người khác, từ Vinh quang đến Vinh quang. Ta vẫn là Đức Chúa Trời y nguyên mà đã sống, và sẽ trở lại với sự Vinh quang nguyên thủy.” Halêlugia!

206 Ngài đã phá toang mọi tấm màn giáo phái, mọi rào cản âm thanh. Âm thanh mà nói rằng, “Ồ, đó là sự cuồng tín,” Ngài phá vỡ ngay điều đó. Âm thanh mà đi ra ngoài đó, nói, “Ồ, họ là bọn người điên cuồng,” Ngài đã phá vỡ ngay tấm màn đó. Vâng, Ngài đã làm thế. “Ồ, các ông không thể làm điều đó. Các ông chẳng là gì ngoài một đám cuồng tín.” Ngài phá vỡ ngay qua điều đó. “Không có việc như sự chữa lành Thiêng liêng.” Ngài phá vỡ ngay qua điều đó, ồ, chà, vì Lời Ngài phán Ngài sẽ làm. Anh em không thể thắng được Lời Đức Chúa Trời.

207 Và tuy nhiên, Ngài đứng ở đó, tối nay, Đấng Chinh Phục đầy quyền năng, từ khi Ngài phá vỡ mọi người Giám Lý, Báp-tít, Trưởng Lão, mọi loại màn che giấu khác. Ngài vẫn đứng giữa dân sự Ngài, tối nay, không bị chinh phục bởi những truyền thống. Hãy để mọi người nói điều gì họ muốn nói, làm điều gì họ muốn làm, bất cứ điều gì họ muốn. Đức Chúa Trời đến, phá vỡ ngay qua rào cản âm thanh đó.

208 Và hãy nhớ, người ta nói với tôi, khi máy bay thật sự phá vỡ rào cản âm thanh đó, thì không giới hạn với tốc độ của nó.

209 Tôi đang nói với anh em, khi anh em phá hủy rào cản truyền thống đó, mà “Chúa Jêsus thì trở lại, và Ngài không trở lại bây giờ,” khi anh em thấy Ngài là đấng hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời vẫn y nguyên, không có giới hạn với những gì Đức Chúa Trời có thể làm ngay ở đây trong hội đồng này, và tỏ cho thế gian này thấy điều họ cần: không phải là hội chợ thế giới, nhưng

là một sự phục hưng thế giới mà sẽ được đổ đầy và được báp-têm với sự Hiện diện của Đức Chúa Trời hằng sống, *en morphe* hiện ra chính Ngài trong xác thịt con người. Halêlugia! Tôi tin điều đó.

210 Hãy phá vỡ mọi rào cản, mọi tấm màn, mọi sự che giấu! Không có gì có thể che giấu sự Hiện diện của Ngài. Khi dân sự có sự đói khát trong tấm lòng họ, có một tấm màn sẵn sàng bị phá vỡ. Anh em chỉ có thể dựa vào đó. Xé mọi bức màn che đậy, nhờ Thánh Linh vĩ đại của Ngài!

211 Và Ngài đứng ở đây, tối nay, Đấng Chinh Phục toàn năng, hôm qua, ngày nay và cho đến đời đời không hề thay đổi; chữa lành người đau, làm phép báp-têm cho những người tin, đúng như Ngài đã làm luôn luôn. Ngài là Đấng Chinh Phục toàn năng. Ma quỷ kết cuộc bị đọa đày. Vâng, thưa quý vị. Chúng luôn luôn vậy, khi Ngài ở quanh đây.

212 Để kết luận, tôi có thể nói điều này. Đã có một...Đã đọc một câu chuyện, cách đây nhiều năm, về một người chơi đàn vĩ cầm lão luyện. Ông có một cây vĩ cầm cũ kỹ họ định bán. Anh em đã nghe chuyện này, nhiều lần. Và họ muốn bán nó để làm việc nào đó. Và người điền khiển cuộc đấu giá nói, “Ai sẽ cho tôi giá *như vậy-như vậy?*” Tôi tin ông ta được nhận vài đồng tiền, có lẽ năm mươi xu, hay gần như vậy. “Lần thứ nhất, lần thứ hai,...”

213 Lập tức, một người đứng lên ở phía sau. Ông nói, “Đợi một chút.” Và ông đi lên và cầm lấy nó. Chúng ta hãy nghĩ rằng ông đã chơi bài này:

Kìa trông Suối thiêng Huyết báu tuôn đầy,
Từ hồng Em-ma-nu-ên phát nguyên;
Tội nhân nhúng mình dưới suối huyết này,
Sạch hết mọi gian ác liền.

214 Rồi khi ông để cây vĩ cầm xuống, không có đôi mắt nào mà không đắm lệt trong nơi đó. Rồi ông nói, “Ai sẽ cho giá?”

215 Một người nói, “Năm ngàn.” “Mười ngàn.” Nó vô giá. Tại sao? Người—người chủ cây vĩ cầm đã bày tỏ chất lượng thật của nó.

216 Ô, hỡi anh, chị em, bây giờ hãy để Ông Chủ của Lời này, Đấng đã viết Nó, là Đức Thánh Linh vĩ đại, lên dây kéo của Ngài bằng tình yêu thương, và kéo nó qua tấm lòng anh em.

Kìa trông suốt thiêng Huyết báu tuôn tràn,
Từ hồng Em-ma-nu-ên phát nguyên.

217 Anh em sẽ nhìn thấy giá trị trọn vẹn, và thấy Đức Chúa Trời hiện ra ngay trước mắt. Mà, Ngài thật giống như lúc Ngài đã có khi Ngài giáng xuống vào Ngày Lễ Ngũ Tuần, ở trên mọi người, khi Ngài đã *kenos* chính Ngài, “đã làm trống rỗng” ngay trong Nó. Đúng vậy.

218 Anh em nói, “Anh Branham, tôi đã cố gắng. Tôi đã cố gắng. Tôi đã làm điều này, điều kia, điều nọ.”

219 Một ngày nọ tôi đã có một buổi nhóm ở Carlsbad, New Mexico. Và chúng tôi đi xuống hang dơi to quen thuộc này dưới đó. Và nó hầu như trông có vẻ ma quái, và chúng tôi đi xuống đó. Và người—người đàn ông ấy, khi ông ấy xuống trong nơi này, ông—ông tắt hết những cái đèn. Và, ồ, chà, anh em có thể tưởng tượng hang đó tối như thế nào. Nó thật là...Nó thật là quá tối anh em có thể cảm nhận điều đó.

220 Và đó gần như là cách các thời đại đang có, khi chúng ta nhìn thấy hội thánh không nhận biết Lời Đức Chúa Trời; khi anh em thấy những con gái Si-ôn của chúng ta đang làm theo cách họ đang làm; khi anh em thấy anh em chúng ta mà hút thuốc và uống rượu, và—và nói những trò cười dơ bẩn và các thứ, mà vẫn cố xưng nhận họ ở trong Đấng Christ. Ô, chao ôi, thật tối tăm. Đó là hàm hồ tối tăm.

221 Chúng nhìn thấy dấu hiệu sự Đến của Ngài. Sẽ có...Trời luôn tối tăm nhất ngay trước khi trời sáng. Rồi Sao Mai xuất hiện để chào mừng ngày đó, và báo trước điều đó, và chỉ cho biết nó đang đến. Để ý.

222 Trong hang đó, khi họ tắt đèn, có một bé gái cứ la ré hết sức. Có một cậu bé đang đứng bên người hướng dẫn, và cậu bé đã thấy người hướng dẫn đó khi anh ta tắt đèn như thế. Và em gái đó gần như bị ngất đi. Cô bé la ré, nhảy lên nhảy xuống. “Ồ! Điều gì sẽ xảy ra kế tiếp? Chuyện gì vậy? Chuyện gì vậy?”

223 Anh em biết cậu bé la lên gì không? Cậu ấy nói, “Đừng sợ, em gái. Có một người ở đây có thể bật đèn lên.”

224 Hãy lắng nghe, hỡi em gái, các bạn có thể suy nghĩ chúng ta thì nhỏ bé và ở trong thiếu số. Nhưng, đừng sợ. Có một Người ở đây Đấng có thể bật các ngọn Đèn lên. Đó là Đức Thánh Linh. Anh chị em tin điều đó không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.]

225 Chúng ta hãy cúi đầu giây lát. Tôi xin lỗi vì đã giữ anh em.

226 Ôi Đức Chúa Trời vĩ đại trên Trời, đang lộ ra chính Ngài, hé mở chính Ngài, bày tỏ chính Ngài cho mọi người biết, Vua Vinh quang vĩ đại, xin nhận lấy những minh họa nhỏ này, tối nay, và để chúng giáng xuống ở tấm lòng của dân sự. Và xin cho chúng con nhìn thấy Đấng lộ ra, là Đấng Mà đã giáng xuống và xé bức màn của đền thờ; và rồi đi thẳng ra từ tấm màn đó, đến ngay trong những tấm màn con người lần nữa, vào Ngày Lễ Ngũ Tuần; đã từng giống như vậy, thay đổi từ Vinh quang đến Vinh quang.

227 Và bây giờ chúng con trở lại ngay giống như tất cả thiên nhiên, đang hoạt động, trở về ngay với Hạt giống nguyên thủy, ngay từ một thời đại hội thánh này đến thời đại khác. Và trong thời kỳ cuối cùng này ở đây, chúng con ở đây này, trở về với Điều ban đầu đã giáng xuống vào Ngày Lễ Ngũ Tuần, để ứng nghiệm mọi lời Kinh Thánh, “Ánh Sáng vào lúc chiều tối,” và, “Các công việc mà Ta làm các ngươi cũng sẽ làm,” và có quá nhiều điều mà Ngài đã hứa trong Lời Ngài.

228 Cha ôi, nếu có một người ở đây chưa bao giờ mở tung bức màn đó, hay nếu có một người ở đây chỉ là một người nào đó giả mạo đi qua bức màn, xin ban ơn tối nay, Cha ôi. Xin cho họ thấy Đấng Chính Phục toàn năng đang đứng đây, đầy ân điển và quyền năng, để tha thứ. Xin nhận lời, Cha ôi.

229 Và trong khi chúng ta cúi đầu, có người nào ở trong đây muốn có không? Bao nhiêu người, tôi có thể nói, mà muốn nói, “Anh Branham, tôi đang giơ tay. Xin cầu nguyện cho tôi?” Anh em cứ cúi đầu, và giơ tay lên, “Tôi muốn phá vỡ mọi sự che giấu, cho đến khi tôi thực sự có thể nhìn thấy Đấng Chính Phục ấy.” Xin Đức Chúa Trời ban phước cho anh em. Chao ôi, hãy nhìn những bàn tay kia! Trên những bàn công, phía bên phải? Xin Đức Chúa Trời

ban phước cho bạn. Các bạn công ở phía sau? Giơ lên...Đức Chúa Trời ban phước cho bạn. Hãy thật trung thực. Phía bên trái? Hãy giơ tay lên, nói, “Anh Branham, tôi có thể đã là một Cơ-đốc nhân trong nhiều năm, nhưng, thật ra, tôi chẳng bao giờ đến qua bức màn đó. Tôi thực sự chưa hề làm điều đó. Tôi đã chưa có Điều đó mà họ đã có lúc ấy.” Ngày nay, chúng ta có...“Tôi là một cây được bón phân.”

²³⁰ Lấy ví dụ một bông hoa được nuôi dưỡng trong luống đất được bón phân, anh em phải chăm sóc nó, nâng niu nó, phun nước cho nó, tưới nước cho nó. Nhưng cây ban đầu đó mà lớn lên ở ngoài đó trong sa mạc, cùng một loài hoa, trông giống như nó; nó không có được một chút nước, nhưng không có sâu bọ đến trên cây. Nó phát triển tốt. Nó là cây thật.

²³¹ Anh em có thể so sánh Cơ-đốc giáo với Cơ-đốc giáo ngày nay, với những gì nó đã có lúc đó không? Anh em có thể tưởng tượng nhóm này, những gì chúng ta gọi những Cơ-đốc nhân ngày nay, ở khắp thế giới, đang giống như những người đó sau thời Ngũ Tuần; được cưng chiều và vỗ về, và từ giáo hội này đến giáo hội khác, và, nói điều gì đó anh em không thích, thì đứng dậy và bỏ đi không? Và, ồ, anh em có thể tưởng tượng điều đó không? Không. Chuyện gì xảy ra? Đó là một sự sao chép.

²³² Michelangelo, đã tạo ra đài tưởng niệm Môi-se, anh em có thể tái tạo bức tượng đó, rất rẻ. Nhưng, bản gốc thì sao?

²³³ Người mà đã vẽ Bữa Ăn Tối của Chúa, tôi đoán bức tranh gốc đó bán chạy hàng triệu đô-la, nếu anh em có thể mua. Thậm chí tôi không biết nó bán ở đâu. Nhưng anh em có thể mua bức tranh sao chép lại của nó khoảng một đô-la chín mươi tám xu. Anh em có thể.

²³⁴ Và đó là cách xảy ra ngày hôm nay. Một Cơ-đốc nhân rẻ tiền, sự sao chép, chỉ là một người gia nhập giáo hội, anh em có thể mua họ bằng một điều thuốc hay một—hay một ly rượu bình thường. Hay, một phụ nữ cắt tóc ngắn hay vẽ môi, anh em có thể mua sắm cho người đó mọi thứ thời trang ngoài đời. Nhưng anh em không thể chạm cái chính hiệu đó.

235 Tôi nhìn thấy Ngài trong cái nhìn trọn vẹn, là đấng hôm qua, ngày nay, và đời đời không hề thay đổi.

236 Ô, hỡi Cơ-đốc nhân, anh em không muốn là một Cơ-đốc nhân chân thật sao? Nếu có ai không giờ tay lên, thì anh em sẽ làm điều đó chứ? Ô, tôi chỉ sắp cầu nguyện. Đức Chúa Trời ban phước cho các bạn. Đức Chúa Trời ban phước cho các bạn. Ô, điều đó thật tốt. Hãy nhìn vào điều đó.

237 Lạy Cha Thiên Thượng của chúng con, “Lời Ngài sẽ không trở về với Ngài vô ích.” Ngài là Đấng đã thực hiện lời hứa. Con chỉ có nhiệm vụ nói rằng Ngài đã phán Nó. Con chỉ đang lặp lại Lời Ngài. Ngài phán, “Ai nghe Lời Ta, và tin Đấng đã sai Ta đến, thì có Sự Sống Đời đời.” Ngài đã hứa điều đó.

238 Và, Chúa ôi, chúng con biết, chúng con ngày nay có những bản sao chép, nhiều người nói họ tin, trong khi, họ chẳng tin. Nó tỏ ra. Nhưng, Chúa ôi, cũng, có một số người chân thật.

239 Con cầu xin Ngài sẽ thật sự ban cho, ở trong đây, tối nay, để mỗi ông bà, anh chị em, cho dù họ ở đất nước nào, họ có màu da nào, họ thuộc giáo hội nào, Ôi Đức Chúa Trời, xin đầy dẫy họ. Cầu xin cho họ nhìn thấy sự biểu hiện thật của Đức Chúa Jêsus không thay đổi hôm nay, ở ngay giữa chúng con, như Ngài đã ở trong Ngày lễ Ngũ Tuần, khi Ngài bày tỏ chính Ngài cho thời đại này, là Đức Thánh Linh. Xin nhậm lời, thấy những Lời ứng nghiệm, những lời tiên tri ứng nghiệm!

240 Chúng con so sánh, ngày nay, cái gọi là giáo hội thế giới ở đó, Hội đồng các Giáo hội Thế giới, và so điều đó với lời hứa vào lễ Ngũ Tuần là gì? Không có sự giống nhau, chút nào. Chúng con không thể có đồ dơ bẩn của mình được giặt sạch nhờ tấm vé đó.

241 Nhưng, lạy Chúa là Đức Chúa Trời, nếu chúng con trở lại Nguồn Suối đó, thì có một tiến trình rửa sạch, rồi kinh nghiệm của chúng con và Lời Đức Chúa Trời sẽ xứng hợp với nhau. Thế thì, chúng con có thể tuyên bố quyền sở hữu của mình. Xin ban cho điều đó, tối nay, Chúa ôi, khi con giao phó những người này trong tay Ngài. Xin ban cho mỗi người những gì chúng con cần, Cha ôi. Con cầu xin trong Danh Chúa Jêsus. A-men.

²⁴² Xin Chúa ban phước cho anh chị em. Cám ơn anh chị em, rất nhiều, vì đã đứng, đợi chờ trong thời gian dài. Và tôi xin lỗi vì giữ anh chị em đến mười giờ mười phút. Đức Chúa Trời ở cùng anh chị em cho đến khi tôi gặp anh chị em vào buổi sáng. Tôi xin giao buổi nhóm bây giờ cho, tôi cho là, cho người hướng dẫn buổi lễ.

ĐỨC CHÚA TRỜI QUYỀN NĂNG HIỆN RA TRƯỚC MẮT CHÚNG TA VIE64-0629

(The Mighty God Unveiled Before Us)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào tối thứ Hai, ngày 29 tháng Sáu, năm 1964, dành cho Hội Đồng Thông Công Quốc Tế của Hội Thương Gia Phúc Âm Toàn Vẹn ở Khách sạn Bellevue-Stratford tại Philadelphia, Pennsylvania, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2020 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org